

ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΗ

Διήγημα

Ἐπὶ τοῦ γωνιαίου σοφᾶ κáθηται ἡ Δεσποινὴ Μάρθα καὶ πλέκει μάλλινον ἐπώμιον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου πλησίον τῆς μικρᾶς τραπέζης κáθηται ἡ Ἐλευθερία καὶ πρὸ αὐτῆς εἶνε ἀνοικτὸν λεύκωμα φωτογραφιῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεαρᾶς κόρης προσηλοῦνται ἐπὶ τῆς εἰκόνης νέου ἀνδρὸς συμπαθοῦς φυσιογνωμίας.

Ἐνίστη στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της Μάρθαν, ἡ ὁποία ἐργάζεται ἀδιάκοπα.

Ἐπὶ τέλους κλείει τὸ λεύκωμα, λαμβάνει τὸν ἀκίμπωδα τοῦ κλειδοκουμβάλου, κáθηται πλησίον τῆς Μάρθας καὶ λέγει μὲ ὀφθαλμούς ταπεινωμένους.

— Μάρθα, ἄκουσέ με.

Ἡ Μάρθα ἀρῆκε τὸ ἐπώμιον, ἐκάρρωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λευκὴν βελόνην, τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ σοφᾶ καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Αὐταὶ ὅλαι κί προτομασίαι ἐσήμαινον ὅτι ἡτο σπουδαῖον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἔλεγεν ἡ μικρὰ Ἐλευθερία καὶ ὅτι ἡ συνδιάλεξις θὰ διήρκει.

— Ἄκουσε Μάρθα . . . εἶμαι μικρὴ ἀκόμη.

Ἀκόμη δὲν εἶνε μῆνας ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τῆς σλαβιά τοῦ παρθεναγωγείου καὶ ν' ἀπορασίσω τόσῳ γρήγορα νὰ ἐμβῶ σ' ἄλλη σλαβιά!

Ἡ Μάρθα ἐσιώπη.

— Καὶ ἔπειτα ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ἡ Νίκη . . .

— Ἡ συμμαθήτριά σου ;

— Ναί . . . δὲν εἶνε καμμία ἔκτακτος τύχη, διὰ ν' ἀναγκασθῶ νὰ βιασθῶ καὶ νὰ θυσιάσω τὰ ἄραιοτέρά μου ἔτη . . .

— Ἄ, ἐμάθεις καὶ τί λέγεται ἔκτακτος τύχη ;

Σὲ παρακαλῶ δὲν μοῦ τὸ ἐξηγεῖς κ' ἐμένα ;

Ἡ Ἐλευθερία ἠρυθρίασε καὶ εἶπε :

— Δηλαδή . . . δὲν ἔχει πολλὰ προσόντα.

— Τί εἶδους προσόντα ;

— Δὲν εἶνε καλλονὴ σπανία, νοῦς μέγας, πλούτος σημαντικός, εὐγένεια ἀνεγνωρισμένη καὶ ἀρχαία.

— Εὐχαριστῶ, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν . . .

— Ὡστε ἄς περιμένω. Ἐπειτα ἔχει καὶ μητέρα . . .

— Ἄ, τὸν ἤθελες ὀρφανόν ;

— Εἶνε τόσῳ ροβερό νὰ ἔχη κáνεις καὶ πε-

θερά. Δὲν εἶνε εἰλεύθερος νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα, ἀμέσως ὁ σύζυγος θὰ τὸ μάθη ἐπηυξημένον καὶ βελτιωμένον.

— Ἐχεις σκοπὸν λοιπὸν νὰ κάμῃς βῆματα τὰ ὅποια πρέπει ν' ἀγνοῇ ὁ σύζυγός σου, Ἐλευθερία ;

Ἡ κόρη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶσαι παιδί.

— Ἀκριβῶς τὸ ξεύρω καὶ δι' αὐτὸ δὲν θελῶ ν' ἀπορασίσω. Ἐπειτα πῆλγαν νὰ μετανοήσω καὶ νὰ εἶμαι δυστυχῆς. Ἄς περιμένῃ ἀκόμη δύο ἔτη, ἂν ἀληθινὰ μὲ ἀγαπᾷ. Ἄς περιμένῃ διὰ νὰ μὴ καταστήσῃ δέσποιναν τοῦ οἴκου τοῦ ἓνα παιδί, τοῦ ὁποίου τὰς παιδικὰς ἐλλείψεις θὰ μεγαλοποιῇ ἡ μήτηρ του ἀπὸ κακηντρέχειαν καὶ ζηλοτυπῖαν.

— Καὶ αὐτὰ ἡ Νίκη σοῦ τὰ εἶπε ;

— Μὰ βέβαια . . . μ' ἀγαπᾷ καὶ . . .

— Σὲ συμβουλεῖ γιὰ τὸ καλὸ σου. Λοιπὸν πρέπει ὁ Ἀγησίλαος νὰ σὲ περιμένῃ ἐπὶ δύο ἔτη. Σὺ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ μεγαλόνῃς μόνον.

— Ὅθι σκέπτομαι καλλίτερα καὶ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ τὸν συμπαθήσω λιγάκι. Μάρθα μου, αὐτὸ λογικὸν δὲν εἶνε, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεθα ν' ἀπορασίσωμεν τόσῳ εὐκολα. Ἡ διετία τὴν ὁποίαν ζητῶ θὰ μὰς ὠφελήσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Αὐτὰ σὲ συμβούλευσεν ἡ Νίκη . . . Τώρα ἤλθεν ἡ σειρά μου. Θὰ δώσης καὶ στὰ δικὰ μου λόγια, μέρος μικρὸν τῆς προσσχῆς, τὴν ὁποίαν ἔδωκας εἰς τὰ λόγια τῆς Νίκης ;

— Ἀκριβῶς, Μάρθα ;

Ἡ Μάρθα, ὁ συντηρημένος ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ τοῦ ναυαγίου τῆς ζωῆς πείραν μόνον ἀπέκτησε πικρὰν, ἔκλεισεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς της ὡς διὰ νὰ διώξῃ ὄνειρον ὀχληρὸν καὶ εἶπε μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ ἤρεμον :

— Σὺ δὲν θὰ μελετᾷς εἰς τὴν διετίαν αὐτήν.

— Ἄραυ σοῦ τὸ εἶπα.

— Τὸ εἶπες, διότι καὶ σὺ δὲν ἤξευρες τί θὰ κάμῃς — σοῦ τὸ λέγω ἐγώ, ἡ ὁποία μαντεύω.

— Ἀγαπητὴ προφήτις . . . λέγε . . .

— Ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, σὺ δὲν τὸ ἐσκέρθης ἀκόμη

καί θά σοῦ φανῆ ἀπίθανον, ἀλλ' ἐδῶ θά καταλήξῃς χωρίς νά τὸ αἰσθανθῆς.

— Λέγε ποῦ θά καταλήξω ;

— Θ' ἀρχίσῃ μέσα στό ἀδύνατο κεφάλι σου ἡ ἐπικίνδυνος ἐκείνη διανοητική ἐργασία, ἡ ὁποία καλεῖται σύγκρισις.

— Δέν τὴν παρεδόθη.

— Ἡ φίλη σου θά σέ βοηθήσῃ διὰ νά τελειοποιηθῆς. Ξεύρεις τί ἔλεγεν ὁ πάππος μας πάντοτε ;

— Τί ἔλεγε.

— "Ὅτι τὰς νέας κόρας τὰς καταστρέφουν ἡ φίλενάδες.

— Κατὰ τὰς φίλας . . .

— Ὅπωςδήποτε ἡ καταστροφή ἡ πρώτη ἀπό 'κει ἔρχεται. Ἀκριβῶς διότι ἡ μήτηρ, ἀμέριμος, δέν λαμβάνει ποτέ προφυλάξεις.

— Μὲ τὰ σωστά σου τὰ λὲς αὐτά ;

— Μοῦ φαίνεται. Λοιπὸν σ' ἔλεγα διὰ τὴν σύγκρισιν. Ἡ φίλη θά σοῦ δεικνύῃ ἓνα τσιμπιτόνι. — Γιὰ 'δές, Ἐλευθερία, δέσιμο γραβάτας !

— Εἶδες αὐτὸν πῶς χαιρετᾷ ; — Βλέπεις αὐτὸς τί ἰδιότροπα κτενίζεται ; . . . ὅλοι τῶρα κόπτουν τὰ μαλλιά à la broche, αὐτὸς ὅμως ξεύρει τί ἀξίζουν τὰ σγουρά καστανὰ μαλλιά του καί τ' ἀφίνει μακριά. — Δέν σοῦ τὸ ἔλεγα πῶς εἶνε μόδα τὰ κόκκινα γάντια ; Βλέπεις ; τὰ φορεῖ καί ὁ τάδε ποῦ εἶνε à quatre epingles πάντοτε.

— Ν' ἀκούσῃς αὐτὸν νά τραγουδῇ καί τὸ φίλο του νά παίξῃ κιθάρα, εἶνε τρέλλα. — Ἀνέγνωσα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ κάτι ἐπιστολάς . . . ἄχ, νά τὰς ἀνεγνώσκῃς . . . Ἐλευθερία μου, τί ἀβρότης αἰσθημάτων ! τί εὐρύτης ἰδεῶν . . . τί ὕψος, τί βάθος . . .

— Αὐτά, τὰ λέγει ἡ Νίκη, ἐπειδὴ ἔχει ἀνεγνωρισμένο λεπτὸ γούστο· αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ἡ ἐπικίνδυνος σύγκρισις ; . . . χὰ-χὰ-χὰ . . .

— Μάλιστα. Διότι σὺ εἰς ἐκάστην παρατήρησιν τοῦ λεπτοῦ γούστου, θά κλείῃς τὰ μάτια σου καί θά συγκρίνῃς τὸν Ἀγησίλαον, θά λέγῃς δὲ μὲ ἀπογοήτευσιν — Ἡ Νίκη διὰ ν' ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ κτένισμα θά εἶνε τὸ τελειότερον . . . γιατί νά μὴ κτενίζεται ἔτσι. — Γιατί δέν φορεῖ κόκκινα γάντια . . . Ἄρὰ γε τραγωδεῖ καλὰ ὅπως ὁ . . . δέν βαρύνεσαι ; προχθὲς ἔλεγε ὅτι τὸν ἀποκοιμίζει ἡ μουσική. Τὸ ὕψος του ἄρὰ γε, εἶνε καλόν . . . δέν πιστεύω . . . τοῦ ἀπήγγειλα ἓνα ποίημα τοῦ Λαμαρτίνου καί μοῦ εἶπε πῶς τοῦ ἀρέσουν μόνον τὰ κλέφτικα. Φαντάζομαι τί ἐπιστολάς θά γράφῃ ! Τότε θ' ἀρχίσῃς κατόπι τῆς ἀσυνειδήτου, ἀλλ' ἐπικινδύνου ταύτης ἐργασίας, νά νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου θῦμα καί τοὺς γονεῖς σου δημίους, θά προσπαθήσῃς δὲ νά σωθῆς ἀπὸ τὴν θυσίαν αὐτήν. Θά τὸ κατορθώσῃς . . . ἀλλὰ κατόπι πολλῶν ἐτῶν θά ἔλθῃ ἡ πείρα καί ἡ μετάνοια. Σιγὰ, πολὺ σιγὰ θά καταρασθῆς τὸ λεπτὸ

γούστο τῆς φίλης σου, ἀλλὰ θά εἶνε ἄργα.

Ἡ Ἐλευθερία ἐκίνησε μὲ δυσπιστίαν τὴν ξανθὴν κεφαλήν της καί ἐπέμεινε εἰς τὴν διετίαν της.

Οἱ γονεῖς εἶπον τὴν ἀπάντησιν τῆς κόρης πρὸς τὴν μητέρα τοῦ κ. Ἀγησίλαου καί αὐτὸς ἀπήντησε διὰ τῆς μητρὸς του ὅτι δέχεται.

*

Ἡ Ἐλευθερία ἐφόρεσε μακρὰν ἐσθῆτα καί ὁ ξανθὸς πολὺ μακρὸς πλοκαμὸς της ἔγεινε τῶρα ἀγγλικὴ κτενησιά, διαπερασμένη μὲ μίαν περόνην ἔχουσαν σχῆμα τόξου.

Ἡ ὄσφύς της ἐκίνει τὴν γενικὴν περιέργειαν καί πολλοὶ νέοι ἐβεβαίουν ὅτι ἔχωρούσε μέσα εἰς τὰ δέκα δάκτυλα.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς τὴν συνιστῶ καί πάλιν κατοπτρίζεται μὲ αὐταρέσειαν πρὸ τοῦ κατόπτρου τοῦ ἱματιοφυλακίου της.

Χαμογελᾷ τὸσφ ὠραία εἶνε μὲ τὸ ῥόδον ἐκείνο ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης της καί τὴν λευκὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, τὴν μακρὰν. Ἡ ὄσφύς της περιβαλλομένη ὑπὸ λεπτοτάτου μεταξίνου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον κυματίζει εἰς τὰ ὀπίσθεν, πράγματι εἶνε σπανία.

Οἱ ἰατροὶ θά τὴν ἀπεκάλουν παραμεμορφωμένην . . . ἀλλ' ἐκείνη δέν ἐσκέπτετο τοὺς ἰατροὺς, ἐσκέπτετο τὴν κυρίαν Ἀλήθη, ἐκείνην τὴν ὠραίαν ἥτις ὅμως ἦτο πολὺ εὐτραφῆς καί δέν κατώρθωσε ποτέ νά ἀποκτήσῃ λεπτὴν μέσην. — Ἄν τὴν ἐβλέπατε γυμνήν ! τὸ σῶμά της ἦτο καταμέλανο ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ στηθοδέσμου, εἰλειποῦμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰς φαιδράς συναθροίσεις, εἰς τὰς ἀγροτικὰς πανηγύρεις καί ὁ ἰατρός της ἔδιδε φάρμακα ἐναντίον τῶν λειποθυμιῶν καί διέταττεν ἀλλαγὰς κλίματος· ποτέ ὅμως δέν ἐτόλμησεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, νά ὀμιλήσῃ περὶ στηθοδέσμου. Δέν τὸ ἐσυλλογίσθη ἄρὰ γε ἡ ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δέν θά τὸν ἤκουον καί ὅτι θά προσεβάλλετο ἂν τὴν ἔλεγε κανεὶς ὅτι σφίγγεται πολὺ ;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἐλευθερία κατώρθωνε νά μὴ λειποθυμῇ μὲ ἐκείνην τὴν ὑπερρυσικήν ἢ ἀρυσικὴν μέσην.

Οἱ ὅμοι τοῦ περικουρίου της ὕψηλοι κατὰ τὸν στυμόν, τὴν δεικνύουσιν ἀκόμη ὕψηλότεραν καί ὁ λαιμὸς της ὅστις εἶνε ὀλίγον ἀνοιχτός καί φαίνεται ἔν κατὰλευκον τετράγωνον λευκοπορφύρου σαρκός, εἶναι λαιμὸς ἀγάλματος.

Δέν φέρεται βαρῦτιμον περιδέρατον, ἀλλ' ἡ φύσις ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ λακίσκου τοῦ λαιμοῦ ἓνα φρόν, ὅστις δεικνύει διὰ τῆς ἀντιθέσεως ἀκόμη περισσότερον τὴν λευκότητα τῆς σαρκός.

Διάδημα οὐλῆς χρυσῆς κόμης, ἔσπερε τὸ κατὰλευκον μέτωπόν της καί οἱ ὀφθαλμοὶ της οἱ κυανοὶ ὡς οὐρανός, ἀπήστραπτον ἐκ τῆς εὐτυχίας.

Ἐκαμε δύο τρία βήματα, τὸ βλέμμα πάντοτε στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τοῦ ἱματιοφυλακίου καί ἐνῶ ἐθάδιζεν ἔβλεπε τὰς κυανῆς ταινίας τὰς πλατείας καί ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος, νά κυματίζωσιν ἐπιχαρίτως ὡς νέφη καί ἡ ἰδία ἐντὸς λευκοῦ νέφους, διηρωτᾶτο ἂν δέν ἦτο προσωρισμένη διὰ ν' ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὸ ῥιπίδιόν της, ἐκ πτίλων λευκῶν, συνηνωμένων δι' ἐλεφαντόδοντος λεπτότατα ἐργασμένου, ἦτο ἐρριμένον ἐπὶ ἔδρας πλησίον τοῦ ἐξ ἀγγλικῶν τριχάπτου μανδουλιού της.

Διὰ πρώτην φοράν ἐπήγαγε ἐπὶ τὸν χορὸν.

Τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Μὲ πόσα χρυσόπτερα ὄνειρα ἐλικνίσθη, ἀναμένουσα τὴν ἡμέραν ταύτην, πόσα ἐφαντάσθη !

Ἀγαπηταὶ ἀναγνωστρίαι, θά ἐνθυμῆσθε βέβαια τοὺς ταχεῖς παλμούς καί τὰ χρυσὰ ὄνειρα τῆς εισόδου σας εἰς τὸν πρῶτον χορὸν.

Πρὸ τῆς ἐξημμένης φαντασίας διέρχονται ὅλαι αἱ καλλοναί, πρὸ τῶν ὁποίων φαίνεσθε μικρὰ ὡς νάνος.

Πρὸ τῶν λαμπρότων ὀφθαλμῶν τῆς Ἐλευθερίας διήλθεν ἡ κυρία Ἀλήθη πρώτη, ὡς καλλονὴ ἀνεγνωρισμένη. Ἄλλ' ἡ ὄσφύς καί ἡ ἱστορία τῶν μελανῶν σαρκῶν, τὴν ἔκαμον νά μειδιάσῃ.

Κατόπιν ἡ μελαχρινὴ Νίκη, καλλονὴ ἐξαισία, καλλονὴ ἠνωμένη μὲ πνεῦμα καί μὲ χάριτα «A la grace plus belle encore que la beauté.»

Ἄλλ' ἐκείναι ἦσαν ἤδη γνωσταὶ καί ἔπειτα ἡ μία σύζυγος καί ἡ ἄλλη αὐτοκράτειρα εἰς τὴν καρδίαν ἐνός attaché προσβείας.

Γιὰ πρώτην φοράν θά τὴν ἐβλεπαν ! Ποῖαν ἐντύπωσιν θά ἔφινε. Ἡ συγκίνησις ἴσως θά τὴν καθίστα ἀδεξίαν.

— Ἄχ, προτιμῶ νά μὴν 'πάγω' εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ καρδίαν ξεχειλισμένη ἀπὸ συγκίνησις . . . προτιμῶ.

Ὁ πατήρ της, τοῦ ὁποίου ἡ κοιλία ἐξήρχετο ὡς ὄρος ἐκ τοῦ φράκου, εἶχεν εἰσέλθει ἡσυχᾶ καί ἄμα εἶδε τὴν κόρην του τὸσφ ὠραίαν, τὴν κατεφίλησε καί εἶπε μὲ πατρικὴν ὑπερηφάνειαν.

— Ὅλαις θά τῆς θαμβώσῃς . . . μὰ ὄλαις.

Δευτέρα εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία τὴν ἐκαμάρωσε καί διώρθωσε τὸ ἄνθος τῆς κεφαλῆς της. Κατόπι εἰσῆλθον αἱ θεαί, αἱ ὁποῖαι ἀφοῦ τὴν ἐθαύμασαν, ἔδωκαν αἱ τὴν ἰδέαν των.

— Ὅταν θά εἰσέλθῃς, συγκίνησις δέν χρειάζεται· τὸ κεφάλι ὕψηλόν.

— Μὲ ὕψος ἀκατανικήτου κατακτητοῦ.

— Ἀερίσου λιγάκι μὲ τὸ ῥιπίδιον.

— Ὅχι ἔτσι, Ἐλευθερία μου, ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ νά σείῃς τὸ ῥιπίδιόν σου καί νά τὸ κρατῆς χαμηλότερα.

— Περιπάτησε δὲ λιγάκι.

— Νά χαρῶ ἐγώ, ἀγγελουδί ! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ συγκεινημένη.

— Ὅλαις θά σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους.

— Ξεύρεις ὅτι ἀπόψε ὁ κ. Ἰωνίδης, ὁ βαθύπλουτος ξένος, θά εἶνε εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς κ. Ἀλήθη ;

Ἡ μήτηρ ἔκαμε κίνημα ἀπαρσεκίας καί εἶπε σιγὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της.

— Μὴ τέτοια λόγια 'μπρὸς 'στὸ παιδί. Πότε ἤλθε . . .

— Θά εἶνε ὁκτῶ ἡμέραι.

— Ὅκτῶ ἡμέραι ! ! ! παρτίδα χαμένη. Φαντάζεσαι ὅτι εἰς τὸ διάστημα ὁκτῶ ἡμερῶν ἡ κ. Ἀλήθη δέν θά τὸν ἐβαλε ἐπὶ τὸ χέρι γιὰ τὴν ἀδελφὴν της . . . ὁκτῶ ἡμέραι εἶνε αὐτά. Στοιχηματίζω πῶς αὐτὴ ἡ ἐσπερίς ἔγεινε πρὸς τιμὴν του.

— Καλὰ λέγεις, δέν τὸ συλλογίσθηκα.

Ἀφῆνης ἡ κυρία Χαριτωμένου, στραφείσα πρὸς τὴν θυγατέρα της ἀφῆκε κραυγὴν.

— Τί τρέχει, Εὐθαλία μου ;

— Αὐτὰ τὰ μαλλιά τὴν δεῖχνουν μεγάλη. — Εἰρήνη φέρε τὰ ξύλα γιὰ τῆς μπουζακῆς . . .

— Καλὲ μαμά, μὲ τὰ σωστά σου θά ξαναχτενισθῶ τῶρα ;

— Ὅχι θά σ' ἀρήσω νά σέ θαρροῦν εἰκοσι χρονῶν.

Λέγουσα ταῦτα ἡ μήτηρ, ἔλυσε τὴν κόμην τῆς θυγατρὸς της, τὴν χρυσὴν, καί ἡ Εἰρήνη ἔφερε τὰ ξύλα· ἐντὸς ὀλίγου ἡ κόμη ἐκείνη μεταμορφώθη εἰς χρυσοῦς κυλίνδρους.

Πράγματι, τοιοῦτοτρόπως ἦτο ὠραιοτάτη ἡ Ἐλευθερία.

Ἐπὶ τέλους αἱ θεαί καί ἡ μήτηρ ἔρριψαν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου καί ἐμειδίασαν εὐροῦσαι ἑαυτὰς ὠραίας, ἐνῶ ἡ Ἐλευθερία εἶχεν ἐκείνο τὸ κακιωμένο ὕψος, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅλα τὰ χαϊδευμένα παιδιὰ.

— Μὴ κατσούρες ! Ἄμα εἰσέλθῃς νά χαμογελάσῃς διὰ νά φανοῦν τὰ μαργαριταρένια σου δοντάκια. Ἄκουε :

Ἡ Ἐλευθερία ἐμειδίασεν ἀπὸ τῶρα.

— Τ' ἀμάξια, ἡ σέντικαις καί ὁ κύριος εἶνε ἔτοιμα, εἶπεν ἡ Εἰρήνη, μὲ φωνὴν ὑπέρινον.

Μήτηρ καί θεαί ἔρριψαν τὸ ἐκ κυανοῦ ἀτλαξίου κατακέντητο sortie de bal ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἐλευθερίας καί ἐφόρεσαν ἀμελῶς τὰ ἰδικά των.

Ἔθεσαν τὴν μικρὰν μὲ προσοχὴν ἐντὸς τοῦ φορείου, ἐξαπλοῦσαι τὴν ἐσθῆτά της διὰ νά μὴ συμπτυχθῇ καί ἀφοῦ ἐκλείσαν τὴν ὕβραν του, εἰσῆλθον καί ἐκείναι εἰς τὰ δι' αὐτὰς προσωρισμένα.

Πράγματι ἡ Ἐλευθερία διήγειρε ψίθυρον θαυμασμοῦ. Ἐχαιρέτισε μὲ τόσην χάριτα τὴν οἰκοδέσποιαν, ἥτις ὀρθία ὑπέδεχτο, καί τὸσφ ἀνεπιτήδευτον ἦτο τὸ βᾶδισμά της, ὥστε ἡ μήτηρ της, ὡς στρατηγὸς βλέπων ἐπιτυχάνον τὸ πολεμικὸν σχέδιόν του, τὴν συνεχάρη ἐγκαρδίως.

Αἱ θεαὶ μακρόθεν τὴν ἐκαμάροναν καὶ ἡ μία διηγείτο μὲ βεβαιότητα εἰς τοὺς γείτονάς της, ὅτι ὁ κ. Ἰωνίδης θὰ πάρῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς κ. Ἀλήθης καὶ ὅτι πρὸς τιμὴν του δίδεται αὐτὴ ἡ ἐσπερίς.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸ πρᾶγμα ἐκυκλοφόρησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ μία κυρία συνεχάρη τὴν γραίαν μητέρα τῆς κ. Ἀλήθης, ἣτις οὕσα κωφὴ ἐμειδίασε μόνον καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν. . . ὥστε ἡ κυρία ἐνόμισεν ὅτι τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ἀπεφασίσθη πλέον.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Νίκη, σπριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀναζητήσασα τὴν Ἐλευθερίαν, ἐκάθισε πλησίον τῆς.

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραπτον καὶ ἡ λευκὴ ἐπιδερμὶς τῆς ἐφαίνετο λευκότερα ὡς ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς ἐνδυμασίας τῆς.

— Πῶς ντρέπομαι, Νίκη μου, ἔλεγεν ἡ Ἐλευθερία.

— Θάρος! Τώρα θὰ ἰδῆς τὸν δικό μου. Νὰ μου πῆς ἂν σοῦ ἀρέσῃ, ναί. Ἐμαθες τὰ νέα; Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθης ἐκείνη ἡ καρακάξα, ὁ κόρακας θὰ πάρῃ τὸν κ. Ἰωνίδα.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἐλευθερίας στραφεῖσα εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς:

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα! καλὰ τὸ ὑπέθεσα.

Καὶ κατόπιν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Νίκην ἠρώτησε:

— Ποῖος σὲ τὰ εἶπε, Νίκη μου;

— Πῆγα στὸ κομμωτήριον νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου καὶ ἡ κυρία Λαγκάδης κατέθη καὶ ἐκείνη εἰς τὸ κομμωτήριον διὰ νὰ τῆς βάρψουν τὸ φρέμα τῆς. . . κάποιος τὴν ἐπάτησε καὶ τὴ ζούλησε.

— Χά, χά, χά. Πάντα τὰ παθαίνει.

— Ἐκείνη λοιπὸν τὸ εἶπε.

— Τυχραῖς αὐταῖς ὄλαις τους.

— Δὲν βραύνεσθε; δὲν ὑπάρχει τύχη; αὐταὶ διαθέτουν μέσα ἄλλια πολλὰ. . .

— Μάγια φαίνεται.

— Ὁ κύριος Ἰωνίδης! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρέτου.

Ὅλα τὰ δίοπτρα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ζῆλοπυτον νέον.

Ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μελάγχρους, εὐφροῦς φυσιογνωμίας, νευρικός ὀλίγον, συσπῶν τὰς ὀφρῦς διὰ νευρικῆς κινήσεως καὶ κλίνων τὴν κεφαλήν πρὸς τὸ στήθος.

Αἱ μητέρες διώρθωσαν τὰς πτυχὰς τῶν ἐσθῆτων τῶν θυγατέρων των καὶ τὰς ἔδωκαν ὀλίγας συμβουλὰς.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθης πράγματι δὲν ἦτο ὠραία, ἀντίθεσις τελεία πρὸς τὴν χαριτόβρυτον ἀδελφὴν τῆς. Εἶχεν ὀδόντας μικροὺς καὶ μαύρους, οἵτινες ὅταν ἐμειδία ἐφαίνοντο ὡς στήλαι:

ἐρείπιου. Ἡ ῥίς τῆς ἦτο μακρὰ καὶ εὐσαρκος πρὸς τὰ κάτω, τὰ χεῖλη τῆς μελανὰ. Τὸ ἀνάστημα τῆς ὑψηλὸν καὶ κυρτόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τόσῳ ὠραίου κυανοῦ χρώματος, τόσῳ γλυκαίας ἐκφράσεως, ὥστε ἐλθισμένοι τις τὴν δυσμορφίαν τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς δυσμόρφους ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν νὰ ἀρέσουν. Ἦτο σοβαρὰ, φέρουσα ἀξιοπρεπῶς καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐνδυμὰ τῆς καὶ τὴν δυσμορφίαν τῆς.

Εἶχεν ὅπως ἔλεγον ὠραίαν φωνήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν συγκατετέθη νὰ ψάλλῃ εἰς τὰς ἐσπερίδας τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Αὐτὴν τὴν νέαν ἐμνήστευσαν αἱ κακαὶ γλώσσαι μετὰ τοῦ κ. Ἰωνίδου. Μετὰ τὴν εἰσοδὸν δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νεαροῦ ζαπλοῦτου, κατεσκόπευον τὴν Ἀλεξάνδραν ὄλαι διὰ νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοπόρῳ τὴν συγκίνησίν τῆς καὶ τὴν ταραχὴν τῆς.

Ἐκείνη ἐκάθητο αἰδήμων καὶ συνεσταλμένη ὡς ἄλλοτε; βεβαία ὅτι ὠμίλου πολὺ διὰ τὴν δυσμορφίαν τῆς, δὲν ἠθέλει νὰ πλησιάσῃ οὐδεμίαν.

Ἐνίοτε ἡ ἀδελφὴ τῆς διήρχετο καὶ τῇ ἔριπτε βλέμμα πλήρες στοργῆς καὶ μειδίαμα προστατευτικόν. Ἡ ὠραία γυνὴ ἐφαίνετο ζητοῦσα συγγνώμην, διότι ἐπλάσθη τοιαύτη.

[Ἐπεται συνέχεια] ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν Ἐκθεσίν τοῦ κ. Αἰγινήτου περὶ τῶν ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ ἐργασιῶν κατὰ τὸ ἔτος 1891—92. Διὰ ταύτης τὸ Ἀστεροσκοπεῖον παρίσταται ὡς ἐν τῶν λαμπροτέρων σημείων τῆς βελτιώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκλήθησαν νὰ συντελέσωσιν οἱ νέοι εὐέλπιδες, ἀντικαθιστῶντες βαθμηδὸν τοὺς παλαιούς. Μία καὶ μόνη ἐπίσκεψις εἰς αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ. Καθαριότης καὶ τάξις παντοῦ, ἀπὸ τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος φυτεύεται καὶ περιφράσσεται, μέχρι τοῦ ἐντὸς τοῦ θόλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου, τοῦ δωρηθέντος ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωνίδου καὶ λειτουργοῦντος κωνομικῶτατα. Τὸ παλαιὸν τοιοῦτον τὸ βλέπει τις ἐν ἀπομαχίᾳ προσωρινῇ παρὰ τὴν εἴσοδον, ἕως οὗ ἐτοιμασθῇ θέσις καὶ δι' αὐτό. Τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ εὐρύ, φωτεινόν, κομψόν, μὲ βιβλιοθήκας, μὲ ὄργανα, μὲ χάρτας, μὲ εἰκόνας καὶ μὲ ἀναγνωστῆριον πλουτισμένον διὰ τῶν καλλίστων ἀστρονομικῶν καὶ μετεωρολογικῶν περιοδικῶν. Καὶ τὰ ἄλλα γραφεῖα, ὅπου ἐργάζονται οἱ βοηθοί, ἐν τάξει. Ἐκεῖθεν ἀκούεται μονότονος καὶ παρατεταγμένος ὁ κρότος τοῦ τηλεγραφικοῦ ἀποδέκτου. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον λαμβάνει τὴν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα τηλεγραφημάτων καθεκαστῆν, συνδεδεμένον διὰ τῶν κυριωτέρων μετεωρολογικῶν σταθμῶν καὶ ἐνήμερον οὕτω πάντοτε τῆς ὄλης εὐρωπαϊκῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως. Τὸ φωτογραφικὸν ἐργαστήριον — πᾶς ἀστρονόμος

σήμερον εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ φωτογράφος, — μικρὸν μὲν ἀλλὰ πλήρες. Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ τὸ μεσημέρινόν τηλεσκόπιον καὶ τὰ συναφῆ πολυτιμώτατα χρονομέτρα, ἀπαστράπτει. Ἡ ἐργασία ἐδῶ τελεῖται ὀχιμόνον κωνομικῇ καὶ ἀκριβῆς ἀλλὰ καὶ μετὰ σπουδῆς περιττώδους. Τὸ παράδειγμα τὸ δίδει πρῶτος ὁ κ. Αἰγινήτης. Δὲν ἔχει ἄλλην σκέψιν, δὲν ἔχει ἄλλην φροντίδα ἀπὸ τῆς Ἐπιστήμης του καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του. Ἡ ἀνάδειξις αὐτοῦ καὶ προαγωγὴ ἀποτελεῖ τὴν μόνην του φιλοδοξίαν. Μένει ἐκεῖ καθεκαστῆν ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ μεσονυκτικοῦ καὶ πολλὰκις πέραν αὐτοῦ. Τὸ ἑσπέρας κἀμνη μάθημα εἰς τοὺς βοηθοὺς του, διὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζει ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κἀμνη ὄλας τὰς ἐργασίας αὐτὸς καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκη καιρὸν καὶ διὰ νέας. Ἀλλὰ καὶ πόσον ἐργάζεται σήμερον, μόνος του σχεδόν, θάποδειξωσιν οἱ δύο τόμοι τῶν μετεωρολογικῶν μελετῶν ἐπὶ τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγον. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἡ ὁποία τὸν ἀπασχολεῖ; τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του ἔχει ἀνάγκην καὶ ἄλλου εἴδους ἐνεργείας πρὸς ἀπώτερον χρημάτων, ἐξοικονομησιν τῶν πολλαπλῶν του ἀναγκῶν διὰ τῶν ὀλίγων του μέσων, ἐφέλκων πρὸς αὐτὸ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς μερίμνης τῶν δυναμένων. Τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας δὲν ἔχει ἀκόμη τηλεσκόπιον διὰ σημερινῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως. «Ἐκ δύο ἰκανῶν ἀστρονόμων τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτῆς δυναμείας — λέγει ὁ Αἰγινήτης ἐν τῇ Ἐκθεσί του, — ἐκεῖνος στέφει τὸ ἐπιστημονικόν του σταθμὸν δι' ἐπιτυχίον ἐν τῇ πρακτικῇ Ἀστρονομίᾳ, ὅστις ἔχει καὶ τὰ παλαιότερα πρὸς τοῦτο ὕλικα μέσα, ἐν ᾧ ὁ στερούμενος τούτων τήκεται ἐν σημειωτῷ βήματι, θεωρῶν τοὺς ἄλλους γιγαντιαίους βήμασι προχωροῦντας καὶ θριαμβεύοντας». Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη, μακρὰν τοῦ νὰ τήκη ἀγώνως τὸν κ. Αἰγινήτην, διπλασιάζει τὸν ζήλόν του καὶ τὴν ἐπιμονὴν του. Ἐὰν οἰκονομῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ τοῦ ὁποίου ὄχι σπανίως ἐπιθρῆσκον εἰς ἄλλας μικροτέρας ἀνάγκας τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ἐδύνατο ν' ἀγοράσῃ ἐν καλῶν τηλεσκόπιον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἔκαμνεν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται χιλιάδες, τὰς ὁποίας ὁ κ. Αἰγινήτης δὲν ἔχει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον φαίνεται διατεθειμένη νὰ περιώσῃ εἰς τὴν Οὐρανίαν ἢ Κυβερνησίαν. Διὰ τοῦτο ὁ ἀστρονόμος μας ἐνεργεῖ σήμερον ἄλλως καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῶν θ. υ. κ. μ. ἐ. ν. ν. Σκεπτόμενος πόσης ὠφέλειας θὰ ἐγίνετο πρόξενος μίαν νέαν δωρεά, ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ κ. Ἰωνίδου, καὶ διὰ τὸν τύπον καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸν κ. Αἰγινήτην, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄξιον κριττονος τύχης ἐμολογουμένως καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ τὸ πάλαντον, εὐχομαι ἐξ ὄλης ψυχῆς νὰ τὴν ἐπιτύχῃ πρὶν ἀπογοητεῖσθαι — ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν μετ' εὐλικρινείας καὶ ζήλου ἐργασθέντων ἐν Ἑλλάδι.

*

Τὸ εὐχομαι ἐξ ὄλης ψυχῆς καὶ μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον δὲν εἶνε τι τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ πράγματι νὰ φήσῃ ἀδιάφορον εἰσδηλοῦσε καὶ τῶν μόλις μεμνημένων εἰς τὴν ἐνεργείαν του καὶ τὴν ἀποστολήν του. Ἐν Ἀστεροσκοπεῖον παρῖ-

σταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παρατηρητοῦ ὡς ὅλον ὀργανικόν, ὡς ὂν ἐμφύγον. Ἰσταται ἀκίνητον καὶ ἐπιδητικὸν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐγείρον τὴν γιγαντιαίαν θολωτὴν κεφαλὴν ὑπεράνω παντός, αἰωνίως βλέπον, αἰωνίως σκεπτόμενον. Ἐμφύγον καὶ ἄψυχα, ἄνθρωποι καὶ μηχαναί, σάρκες καὶ μέταλλα, συμφύρονται ἐντὸς τοῦ ἀρμονικῶς καὶ συναποτελοῦσιν ἐκουσίως ἠδελφωμένα τὸν πολύπλοκον ἀλλὰ θαυμάσιον ὀργανισμόν τῆς ὀράσεως ἐκείνης καὶ τῆς σκέψεως. Ἐχει τὴν ψυχὴν τοῦ τῷ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸν Ἀστρονόμον του. Ἐχει τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τῷ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ τηλεσκόπιον. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ἡ ψυχὴ καὶ οἱ σιδηροὶ μῦες διανοήσουσι πᾶραυτὰ τὸ βλέφαρόν του, μίαν σχισμὴν εὐρεῖαν ἐπὶ τοῦ θόλου, καὶ ὁ ὑπερφύης ὀφθαλμὸς βυθίζεται ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἀχανές τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, ὁ ἐγκέφαλος συνδέεται διὰ νεύρων μετὰ τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων καὶ δι' αὐτῶν βλέπει τὸν ἔξω κόσμον ἢ ψυχὴν, βλέπει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, τοῦ στρεφόμενου κατὰ θέλησιν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἀπείρου. Καὶ ἐκ τῆς ὀράσεως ἐκείνης τῆς πανισχύρου, τῆς ἀντικαθιστώσεως καὶ ἀφῆν καὶ ἀκοῆν, γεννᾶται τῆς ψυχῆς ἡ σκέψις καὶ διαχεῖται φωτίζουσα τὸν κόσμον διὰ γλώσσης ἠρέμου ἀλλ' ἐπιδητικῆς, ὡς εἶνε τῆς ὑψηλῆς ἀληθείας ἢ γλώσσα. Εὐτυχῆς ὁ τείνων ἐκάστοτε τὸ οὖς πρὸς τὴν γλῶσσαν ταύτην, τὴν ἀποκαλύπτουσαν τὰ μυστήρια τοῦ γλαυκοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του ἀχανοῦς, τοῦ ἑσπαρμένου δι' ἀδαμάντων, ὅπου τοσάκις ἐπλανήθησαν καὶ ἀπωλέσθησαν αἱ ἀπορίαι, ὅσας ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ θαυμασία ἐνὸρασις!

Ἀλλοῖμονον! Ἐχει μεγάλην ψυχὴν ἀλλ' ἀσθενῆ ὀφθαλμὸν τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας. . .

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ. HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἐκδιέκτισ.

Περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ὁ Ροδόλφος, εὐρισκόμενος τότε εἰς τὸ Μονακόν, ἐπληροφορήθη ἐκ τυχαίας συναντήσεως μὲ Ἀθηναῖον γινώριμον, ὅτι ὁ Κος Τελάχας καὶ ἡ κόρη του ἐπανήλθον εἰς Ἀθήνας. Χωρὶς κἂν ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Φωτεινὴν, ἀνεχώρησε μίαν ἑσπέραν, ἐνῶ ἔδιδεν ἐκείνη συναυλίαν.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνίς Χοενφὲλς ἐπρογευματίζον ὅτε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των.

— Ὁ Ροδόλφος! Κύριε τῶν δυνάμεων! ἀνεφώνησεν ὁ βαρῶνος, σείων περιχαρῆς τὴν δεξιάν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ὁ Ροδόλφος ἀνταπεκρίθη ψυχρῶς εἰς τὴν θερμὴν δεξιῶσιν τοῦ θείου, ἀρῆκε τὴν θείαν του

νά τὸν ἀσπασθῆ, καὶ ἐστήριξεν ἔπειτα ὄρθιος τὰ νῶτα εἰς τὴν μαρμαρίνην θερμάστραν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις μὲ λύπην πόσον μετεβλήθη. Ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τὸ ἀθῶον νεανικὸν πρόσωπόν του ἔλαβε τὴν ἀπότομον καὶ μᾶλλον αὐθάδη ἔκφρασιν νέου προῶρος γηράσαντος. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, δὲν εἶχον πλέον τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, ἣ ὅποια ἐνθούμιζεν εἰς τὴν βαρωνίδα τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς μητρὸς του.

— Μὲ βλέπετε μὲ ἀπορίαν, ὑποθέτω, εἶπε μετὰ τινα σιωπῆν.

— Ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ὁ βαρώνος, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐναντίον τῆς τάξεως ἐὰν προηγέτο κάποια εἰδοποίησις τῆς ἀριζεύσεως σου. Ἄλλ' ἀφοῦ εὐρίσκεισαι ἐδῶ, θὰ κάμῃς καλὰ νὰ καθίσης καὶ νὰ προγευματίσης μαζὶ μας.

Ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε καὶ ἐκάθισε. Προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, ἐγέμισε τὸ ποτήρι του μὲ κρασί καὶ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς. Ὁ βαρώνος τὸν ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ὕψωσε τὰς ὀφρῦς εἰς ἐνδειξὴν θαυμασμοῦ.

Ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε ζωηρά. Ὁ Ροδόλφος ἀνέφερε περὶ τῶν διαφόρων πόλεων ὅσας ἐπεσκέφθη, εἶπε πνευματώδεις κακίας περὶ διαφόρων γνωρίμων τοὺς ὁποίους συνήτησεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐζήτησεν εἰδήσεις τῶν Ἀθηναίων, ἠρώτησε περὶ τοῦ Ἀγγυροπούλου, τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση, τῶν Μώθραϊν Τόμας, περὶ τοῦ νέου ὑποκόμητος, τοῦ φίλου του, — ἀλλὰ περὶ Ἀνδρομάχης δὲν ἐγένετο λόγος.

Ὅτε ἐτελείωσαν, ὁ βαρώνος ἤναψε τὸ σιγάρων του, ἐκαλοκάθισε καὶ μειδιῶν εἰρωνικῶς:

— Δὲν μᾶς ἐπληροφόρησες, εἶπε, χαριτωμένε μου ἀνεψιέ, τί γίνεται ἡ ἐλκυστικωτάτη Νατσελ-χούβερ;

Ὁ Ροδόλφος συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἔρριψε ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θεῖαν του καὶ εἶπε:

— Ἄς τὴν ἀρήσωμεν κατὰ μέρος, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

— ὦ! ἐπεφώνησεν ὁ βαρώνος, καὶ ἀφιέρωσε τὴν προσοχὴν εἰς τὸ σιγάρων του. — Καὶ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ σ' ἐρωτήσῃ, ἐπανέλαθε, περὶ τῶν σχεδίων σου διὰ τὸ μέλλον;

— Δὲν ἔχω σχέδια, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος ἀνάπτων σιγάρων.

— Τουλάχιστον, εἶπε γελῶν ὁ βαρώνος, ἐπῆρες τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ καπνίζῃς.

Ὁ Ροδόλφος ἠγέρθη μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἐζήτησε, ὑποσχεθεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα. Ἐνῶ δὲ ὁ θεὸς καὶ ἡ θεῖα του ἀντήλλασσον τὰς παρατηρήσεις των διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνεψιοῦ των, ἐκείνος περιήρατο τὰς Ἀθήνας πρὸς ἀνακλύψιν τοῦ Τελάχου. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων, ἐπὶ τέλους, ἐπληροφόρηθη ὅτι ἐζήτησαν ἐφ' ἀμάξης. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρεσβείαν, ἐδῶ-

νάσθη ἓνα ἐκ τῶν ἵππων τοῦ βαρώνου καὶ διηθύθη καλπάζων εἰς τὴν πεδιάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀμάξης ἣ ὅποια ἔφερε τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα. Ἄλλ' εἰς μάτην. Διήλθε τὸν ἐλαιῶνα, ἐπέζευσε εἰς ἓν ταπεινὸν καρνεῖον, ἐζήτησε κονιάκ, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ καπνίζων καὶ ρεμβάζων μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Τὶ ἐγένετο ἐν τούτοις ἡ οἰκογένεια Καραπούλου εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος; Ὁ Μιλτιάδης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Τὴν ἄριζιν τοῦ Ροδόλφου ἔμαθεν ἀπὸ φίλους οἱ ὅποιοι τὸν εἶδον ἐφιππον καὶ μετέδωκε κατὰ τὸ γεῦμα τὴν εἰδήσιν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Τὴν ἐπιούσαν, τὸ πρωί, ἐνῶ ἐκτενίζετο ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου του, παρατήρησεν ὅτι ἔλειπεν ἐκ τῶν κοσμημάτων τῆς τραπέζης του ἐν μικρὸν κομψὸν πιστόλιον, δῶρον τοῦ συναδέλφου καὶ φίλου του Κου Ἀδάμ. Μὲ μέτωπον φοβερόν, μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον ὠρμησεν ἐξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του φοβερίζων τὸν ὑπηρέτην τοῦ Θεωδωρῆν, ὅτι θὰ τὸν φυλακίσῃ ὡς κλέπτην, ἂν δὲν εὐρεθῆ τὸ πιστόλι ἀμέσως. Ἐνῶ ὁ Θεωδωρῆς διεμαρτύρετο καὶ ἐθρήνευε ἐπικαλούμενος τοὺς ἁγίους ὄλους καὶ τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς του ὡς μάρτυρας τῆς ἀθωότητός του, ἡ Ἀνδρομάχη ὑπὸ τὴν συνοδίαν τῆς Μαρίας ἀνέβαινε τὰς ἐρημίας τοῦ Λυκαβητοῦ. Διατί; Εἶχε λάθει τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκερθῆ τὰ ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, διὰ ν' ἀγοράσῃ χειρόκτια. Διατί, ἀντὶ τούτου, ἐπορεύετο εἰς τόσον ἀπόκεντρα μέρη; Τὸ μυστικὸν ἐγνωρίζε μόνη ἐκείνη καὶ ἡ πιστὴ Μαρία.

Τὸ ἀπόγευμα παρεκάλεσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ἦθελε ν' ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν. Ἡ πλατεῖα ἦτο γεμάτη κόσμου. Ἦσαν ἐκεῖ μεταξύ τῶν πολλῶν καὶ ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Κος Ἀγγυροπούλου καὶ ὁ γνωστός μας ποιητής.

Ἄν παρατήρῃ τις προσεκτικῶς τὴν Ἀνδρομάχην, θὰ ἔβλεπε φλόγα ἀσυνήθη εἰς τοὺς βαθεῖς κυανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, θὰ ἔβλεπε ὅτι ἡ παρεῖα τῆς ἦτο ὠχρὰ, ὠχρὰ τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ὅτι τὸ βᾶδισμά τῆς αὐτὸ ἐμαρτύρει τὴν νευρικὴν ταραχὴν τῆς. Δυστυχῆς ἀδικημένη Ἀνδρομάχη! Διατί νὰ μὴ ἐμπιστευθῆ εἰς κανένα τὸν παράτολμον σκοπὸν τῆς; Διατί ἐπὶ τόσους μῆνας νὰ κρύπτῃ τὸν πόνον τῆς καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ ψευδῆ γαλήνην εἰς τὰ περίεργα ὄμματα τοῦ κόσμου; Πόσαι καταστροφὰὶ προλαμβάνονται διὰ τῆς ἀθυροστομίας, ἐνῶ αἱ φρικωδέστεραι ἀνοηταὶ γίνονται ἀπὸ μάρτυρας σιωπηλοῦς! Ἡ Ἀνδρομάχη ἔρριπτε ἀνήσυχα βλέμματα ἐντὸς τοῦ πλήθους.

Ἐπὶ τέλους ἐβάνη ἐκείνος τὸν ὅποιον ἀνεζήτησε. Ἐπεριπάτει ἄφροντις, μὴ κυττάζων κἂν γύρω του τὰ συνωθούμενα πλήθος. Ἐκαμε ἓνα γύρον καὶ ἔπειτα ἐκάθισε ἐνώπιον μιᾶς τραπέζης, διέ-

ταξε νὰ φέρουν καφέν, καὶ ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ ἡσύχως τὸν ἦχον τοῦ Souvenir τοῦ Woldteufel, τὸν ὅποιον ἐπαίανιζε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ. Ἡ Ἀνδρομάχη παρηκολούθει πᾶσάν του κίνησιν. Ἐσπρωξεν ἀνεπαίσθητως τὴν μητέρα τῆς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ Ροδόλφος, καὶ ἄμα ἐπλησίασεν ἐκεῖ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἤρπασεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς τὸ μικρὸν ὄπλον, διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ ὁποίου κατηγορεύετο ὁ Θεωδωρῆς, καὶ ἐπυροβόλησε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς ὤμους τοῦ ἀπίστου ἑραστοῦ τῆς!

Εὐκόλον νὰ φραντασθῆ τις τὴν σύγχυσιν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὴν συρροὴν τοῦ πλήθους πρὸς τὸ καρνεῖον, τὰ ἐπιφωνήματα, τὰ ἐρωτήματα, τὴν περιέργειαν μὲ τὴν ὁποίαν συνωθοῦντο ὅλοι ἐκεῖ, διὰ νὰ ἴδουν τὴν πυροβολήσασαν καὶ τὸν πληγωθέντα. Τὸ Souvenir διεκόπη προτοῦ τελειώσῃ. Ὁ ἀρχιμουσικός καὶ οἱ μουσικοὶ ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἴδουν τί συμβαίνει. Παράδοξον ἴσως, ἀλλὰ γενικὴ συμπάθεια ἐξεφράζετο ὑπὲρ τῆς Ἀνδρομάχης· οὔτε λέξις ἠκούσθη ἐναντίον τῆς. Ὅλοι ἐφαίνοντο ἐπιδοκιμαζόντες τὴν πράξιν τῆς ὡς κατόρθωμα γενναίου. Ἄλλ' ἡ γενναιότης τῆς ἐτελείωσεν ἐκεῖ. Τὸ ὄπλον διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κακῆν κακῶς. Ὁ πυρετὸς τῆς ἀφῆρσε πᾶσαν συναίσθησιν.

Ὁ βαρώνος κατεταράχθη ὅτε ἔμαθε τὰ διατρέξαντα. Τὸ νέον σκάνδαλον τοῦ ἀνεψιοῦ του τὸν παρώργισε τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησίν του τὴν παραίτησίν του. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς βαρωνίδος κατώρθωσαν νὰ τὸν μαλάξουν. Ἀφοῦ ἦλθεν ὁ Κος Γαληνίδης πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πληγωθέντος καὶ ἐθεθαίωσεν ὅτι ἡ πληγὴ του ἦτο ἐλαφρὰ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ δυνηθῆ νὰ ἐγερθῆ τῆς κλίνης, ὁ βαρώνος κατεπέσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Ροδόλφος ἐκείτο εἰς τὴν κλίνην του, πυρέσσων, κάτωχρος, μὲ τὸ βλέμμα ταπεινωμένον. Ἡ ὀργὴ τοῦ βαρώνου κατηνύασθη. Ἐξηρόβηξε ὀλίγον, τὸν ἐκύτταξε σύνοφρος, ἐθώπευσε τὴν γενειάδα του σιωπῶν, καὶ ἐπὶ τέλους, μὲ τόνον φωνῆς ἥπιον:

— Λοιπόν, εἶπε, εἶσαι εὐχαριστημένος ὅτι μοῦ κατώρθωσες ἀδύνατον τὴν διαμονὴν εἰς τὰς Ἀθήνας;

— Λυποῦμαι πολὺ, θεῖέ μου.

— Τὸ πιστεύω ὅτι λυπεῖσαι.

— Ἄμα γείνω ὀλίγον καλὰ, θ' ἀναχωρήσω καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Νομίζω κ' ἐγὼ ὅτι ἀρκετὰ ἠνδραγάθησες εἰς αὐτὸ τὸ κλασικὸν ἔδαφος, καὶ ὅτι θὰ κάμῃς καλὰ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐκλέξῃς ἄλλοῦ στάδιον δόξης. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ μοῦ εἶναι εἰς τὸ ἄκρον

δυσάρεστον νὰ μοῦ ἐκθέτῃ ἐδῶ συγγενῆς τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόληψιν. Τί διάβολον! Δὲν σοῦ ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν πόσον μυιόγγικτοι εἶναι οἱ Ἕλληνες ὅταν πρόκητα: περὶ συμπατριωτῶν των;

— Τί νὰ κάμω τώρα, θεῖε μου;

— Τί νὰ κάμῃς; Νὰ γείνης καλὰ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ πέσης εἰς τοὺς πόδας τῆς ὠραίας Ἀνδρομάχης, διότι ὕστερον ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλον, δὲν πιστεύω νὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτέ. Ἐπὶ τοῦ ὄλου τὰ ἐκατάφερες πολὺ ἀνόητα. Ἐνόμιζα ὅτι διεισκέδαζες ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ δώσης τὸν λόγον σου! Ἀκούεις ἐκεῖ! Τὸν λόγον σου! Ἐνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν δίδει εὐκόλα τὸν λόγον του εἰς μίαν νέαν, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν πάρῃ ὀπίσω.

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μετεκίνησε μὲ κόπον τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ προσκέφαλόν του ὡσὰν νὰ ἔλεγε: Ἐλεος! — Ὁ βαρώνος ἀπεσύρθη, πιστεύων ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὰ συγγενικά του καθήκοντα.

Ὁ Κύριος Γαληνίδης τὴν ἐπαύριον εὗρε τὸν πάσχοντα πολὺ καλλίτερα, τόσον ὥστε τοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ καθίσῃ πλησίον του καὶ ν' ἀνοίξῃ ὁμιλίαν.

— Φίλτατέ μου, εἶπε μὲ ὕψος προστατευτικόν, ἡ ἀσυλλογισία εἶναι σφάλμα τῆς νεότητος. — ἴσως ἐν μέρει εἶναι καὶ ἀρετὴ τῆς. Ἐὰν ἔμπορευσάν ὅλοι ν' ἀκολουθοῦν πάντοτε τὸ σοφὸν παράγγελμα τῶν ἀρχαίων *Μηδὲν ἄγαν*, δὲν θὰ εὐρίσκοντο οὔτε νέαι νὰ ζητοῦν ἐκδίκησιν, οὔτε νέοι μὲ τὴν ῥάχην τρυπημένην ἀπὸ σφαίρας πιστολίου.

— Μὴ λέγετε τίποτε ἐναντίον τῆς, ἰατρέ. Ἐγὼ μόνος πταίω. Ἐφῆρθη πολὺ ἄσχημα μαζὶ τῆς, καὶ οὔτε ἐπῆγα κἂν νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησιν. Τὴν ἠδίκησα.

Ὁ Κος Γαληνίδης ἐμειδίασε,

— Πῶς εἶναι; ἐπανέλαθεν ὁ Ροδόλφος. Γνωρίζετε ἰατρέ;

— Δὲν εἶναι καλὰ ἡ δυστυχῆς. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀσθένειά τῆς εἶναι ἐγκεφαλίτις. Ἄλλ' εἶναι νέα καὶ ἔχει καλὴν κρᾶσιν.

— Ἄν τὴν ἰδῆτε ἰατρέ, εἰπήτέ τῆς, παρακαλῶ, ἓνα λόγον ἐκ μέρους μου. Δὲν τολμῶ νὰ γράψω. Εἰπήτέ τῆς ὅτι ὑποφέρω περισσότερον ἀπ' ἐκείνην, ὅτι θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν καλοσύνην τῆς, ὅτι δὲν ἤμην ἀξίος τῆς. Τῆς εὐχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν. Ὅσον δι' ἐμέ, ἡ ζωὴ μου ἐναυαγήσεν εἰς τὰ πρόθυρά τῆς.

— Αὐτὰ τὰ λέγει κανεὶς ὅταν εἶναι εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ὅταν γείνη τριάντα δύο, βλέπει ὅτι τὸ ναυάγιον τῆς ζωῆς δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον πρᾶγμα. Τώρα ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ σηκωθῆτε μίαν ὥραν ἀρχήτερα, καὶ θὰ ἰδῆτε πάλιν ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει τὰ

καλά της. Ἄλλὰ μὴ λησμονῆτε τὸ σοφὸν ρητὸν τῶν προγόνων μου: Μηδὲν ἄγαν. — Le juste milieu, ἐπανελάθε γαλλιστί, καὶ πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ πράγματος ἐπροσπάθησε νὰ κρατήσῃ ὀριζοντίως εἰς τὰ δύο του δάκτυλα ἐν κοκκάλινον χαρτομάχαιρον.

Ἐνῶ ὁ Κος Γαληνίδης ἠγείρετο διὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀσθενῆ του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ βαρωνίς συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Κύριον Περικλῆν Τελάχην. Ὁ Ροδόλφος κατεκοκκίνισε ἅμα τὸν εἶδε καὶ ὠχρίασε πάλιν διὰ μίαν.

— Σεῖς εἶδῶ, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός με ἀνησυχίαν! Τώρα ἠρχόμην νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Εἶμαι καλλίτερα σήμερον, καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ πῶς πηγαίνει αὐτὸς εἰδῶ ὁ ἀσθενὴς σας, ἀπεκρίθη ὁ Κος Τελάχης πλησιάζων.

— Τί; εἶσθε καὶ σεῖς ἄρρωστος, ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Ἦμην ἀδιάθετος, ἀλλὰ δὲν ἦτο τίποτε, εἶπεν ὁ γέρον κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ Ροδόλφου.

Ὁ Κος Γαληνίδης ἔριψε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὴν βαρωνίδα καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Κος Τελάχης ἔβλεπε συμπαθῶς τὸν Ροδόλφον, ἐνῶ ἡ θεία του διώρθωνε μὲ στοργὴν μητρὸς τὸ προσκέφαλόν του. Ὁ Ροδόλφος ἐπῆρε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Κον Τελάχην εἶπε γερμανιστί:

Ἦτο πολλὴ καλοσύνη σας νὰ ἐλθετε νὰ με ἰδῆτε.

— Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅσα συνέβησαν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Λυποῦμαι διπλασίως διότι γνωρίζω πόθεν καὶ πῶς κατήντησαν ἕως εἰδῶ τὰ πράγματα.

— Ἄς μὴ τὸν ἐπιπλήττωμεν τώρα, ἐπέλαθε μὲ ἀγαθότητα ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ τὰ ἐπλήρωσε τὸσον ὁ δυστυχής.

— Δὲν ἐπιπλήττω, Κυρία μου. Λυποῦμαι ὅτι ἐφέρθη μὲ τὸσον ὀλίγην περίσκεψιν, τὸν λυποῦμαι περισσότερο δι' ὅ,τι ἠθικῶς ὑποφέρει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἤμαρτε ἐκ προθέσεως. Ἀλλὰ ἡ λύπη μου προπάντων εἶναι ὅτι ὑποφέρει ὁ ἴδιος, ἔκαμε δὲ καὶ ἄλλους νὰ ὑποφέρουν ἕνεκα... ἕνεκα ἀφορμῆς ἡ ὁποία δὲν μοῦ εἶναι ξένη. Ἄν μ' ἐσυμβουλευέτο ἐξ ἀρχῆς θὰ εὕρισκα ἴσως τρόπον νὰ τὸν προστατεύσω κατὰ τῆς καρδίας του. Κρίμα, κρίμα μου, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμες.

— Ἴσως ἔχετε δικαίον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί νὰ εἰπῶ! Ἀλλὰ εἰπῆτε μου, παρακαλῶ, εἰπῆτε μου περὶ τῆς κόρης σας. Μὲ περιφρονεῖ κ' ἐκείνη;

— Σὲ λυπεῖται, καὶ τὸ ἔχει βᾶρος εἰς τὴν ψυχὴν ὅτι ἐν μέρει ἔγεινεν ἀκουσίως ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ λυπηθῆτε ἐξ αἰτίας μου. Ἀλλὰ, ἐπανελάθε μὲ ἀδημονίαν, μὲ ἐλεεινολογεῖτε ὅλοι ὡσάν νὰ ἔκαμα κανὲν ἐγκλημα, ὡσάν

νὰ ἦμην δολοφόνος, πλαστογράφος, 'ξεύρω κ' ἐγὼ! Ἐσφαλα, βέβαια! — ἐφέρθη ὡς ἄνθρωπος οὐτιδανός. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος ὁποῦ ἔδωκε τὸν λόγον του καὶ τὸ μετενόησε.

— Κύριε Ἐρενστάιν, γνωρίζεις ὅτι ἐπραξες πρᾶξιν χειροτέραν ἀπὸ τοῦτο. Παρήτησες τὴν μνηστῆν σου καὶ παρεδόθης πανδήμως εἰς μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν...

— Ἄς μὴ ὁμιλήσωμεν περὶ ἐκείνης, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ροδόλφος.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῶ τίποτε ἐναντίον της. Λέγω μόνον ὅτι εἶδῶ τὰ ἔθη μας μένουσιν ἀκόμη αὐστηρά, ὅσον καὶ ἂν θέλωμεν νὰ πιθηκίζωμεν τὸν εὐρωπαϊσμόν, καὶ μερικὰ πράγματα δὲν τὰ ἐννοοῦμεν καὶ δὲν τὰ συγχωροῦμεν! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω διδασχὴν. Ἦθελα μόνον νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν λύπην μου. Τὴν κόρην μου, — ὅτε μὲ ὠμίλησεν ὁ θεῖός σου, ἂν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν θείλησίν μου θὰ σοῦ τὴν εἶδιδα — θὰ σοῦ τὴν εἶδιδα εὐχαρίστως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔγεινε καὶ δὲν γίνεται. Ἄν ἤρχεσο ἔκτοτε νὰ μ' ἐμπιστευθῆς ἤθελα σοῦ ἐξηγήσει τοὺς λόγους καὶ ἴσως δὲν συνέβαινον ὅσα συνέβησαν.

Ὁ Ροδόλφος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κον Τελάχην.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

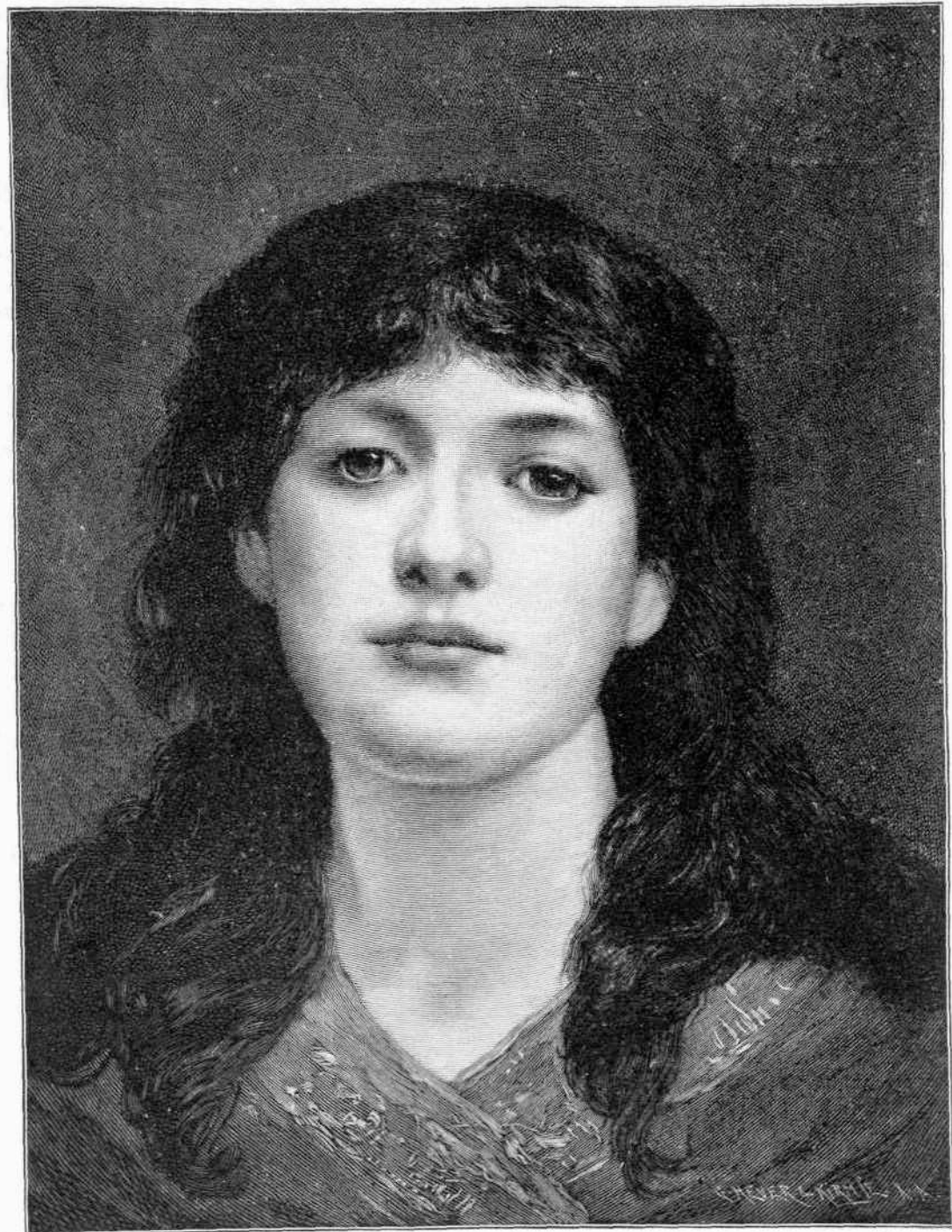
Ἀφ' ἧς ἠκούσθη βοή καὶ θόρυβος κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς πρεσβείας, ἠκούετο δὲ τὸσον περισσότερον καθόσον ἐπεκράτει ἡσυγία εἰς τὴν οἰκίαν ἕνεκα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ βαρωνίς ἔτρεξε, ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἤκροστο μὲ ἀνησυχίαν. Ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ἀντηχοῦσα μὲ ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν, δὲν ἦτο ἡ φωνὴ γνωστοῦ ἥρωος; Καὶ τίς ἄλλος ἠδύνατο, εἰμὴ ὁ Μιλτιάδης, τὸ καύχημα τῶν νέων Ἀθηῶν, νὰ ἐπιφέρῃ κάτω τὸσον τρόμον εἰς τοὺς ὑπηρέτας, νὰ διασχίσῃ τὸσον μεγαλοπρεπῶς τὴν αὐλὴν συγκροῦσιν ἠχηρῶς τοὺς περνιαστῆράς του, νὰ κάμῃ τὴν κλίμακα νὰ τρίξῃ ἀναβαίνων μὲ τὸ λορεῖόν του σειόμενον ὑπερηφάνως, μὲ κρότον ὅσον οἱ ἥρωες ὅλοι τοῦ Ὀμήρου ὅτε ἐπόρθουν τὴν Τροίαν!

Ἡ Κυρία Χσενφὲλς ἐστράφη περίφοβος πρὸς τὸν κ. Τελάχην, ὁ δὲ Ροδόλφος εἰς τὸ στρωμᾶ του ἐπερίμενε κάτωχρος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Μιλτιάδης ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Κυρία, εἶπε πρὸς τὴν ἐντρομὸν βαρωνίδα, χαιρετῶν. — εὐγενῆς πάντοτε πρὸς τὸ ὄραϊον φύλον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀγριωτέρων σκηνῶν τοῦ ἡρωικοῦ του σταδίου. — Κυρία, ἔχω νὰ εἰπῶ ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν ἀνεψιόν σας, τὸν Κύριον Ροδόλφον Ἐρενστάιν.

— Ὅριστε, ὄριστε, Κύριε Καράπουλε, εἶπεν ἡ βαρωνίς ἐκτυλίσσουσα διὰ τὸ ἔκτακτον τῆς περιστάσεως ὅλα τὰ ἑλληνικά. Ὁ ἀνεψιός μου εἶ-

ΡΩΜΑΙΑ
Εἰκὼν Γαβριὴλ Μαξ.

να ἄρρωστος. Ἐσυχάστε. Μὴ τὸν ταράξετε, παρακαλῶ. Εἶναι πολὺ ἄρρωστος.

— Καὶ μήπως ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι καλὰ, καὶ θέλετε νὰ εἶμαι ἡσυχος!

— Κύριε Τελάχα, εἶπεν ἡ βαρωνίς, ἐξηγήσατέ μου παρακαλῶ, — δὲν ἔμπορῶ νὰ τὰ εἰπῶ εἰς τὴν γλῶσσάν σου — ὅτι εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν λυπημένη, ὅτι καὶ ὁ βαρώνος κ' ἐγὼ λυπούμεθα κατάκαρδα δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἰπῆτε μου πόσον τὸν συμπαθοῦμεν, προσπαθήσατε νὰ τὸν ἡσυχάσετε. Ἐννοῶ τὴν ἀδελφονίαν σου καὶ ὁ θεὸς τὸ ἤξεύρει πόσον τὸν πονῶ! ὦ Ροδόλφε, Ροδόλφε! βλέπεις ποῦ μᾶς ἐφερες!

— Κύριε Μιλτιάδην, εἶπεν ὁ Τελάχα, συγχωρήσατέ με νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς μὲ ἐκπλήττει ἐκ μέρους σας. Τί καλὸν περιμένετε ἀπὸ τὸ διάθημά σας τοῦτο; Δὲν θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν υἱεὶάν ἢ τὴν εὐτυχιάν εἰς τὴν ἀδελφὴν σας, καὶ φέρε: ἄνω κάτω τὴν καλὴν αὐτὴν κυρίαν, ἢ ὅποια εἰλικρινῶς σὰς συμπονεῖ. Φίλε μου, τὸ μέγα μάθημα τοῦ βίου εἶναι ὅτι πρέπει νὰ υποκύπτωμεν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον. Τὰ γενόμενα δὲν μεταβάλλονται, καὶ δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ τὴν θέλησιν αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ νέου νὰ ἐπανορθώσῃ ὅ,τι κακὸν ἔκαμε.

— Κύριε Τελάχα, αὐτὰ πηγαίνετε νὰ τὰ λέγετε ἐπ' ἀμβωνος. Δὲν εἶναι δι' αὐτὰ στρατιώτου! Δὲν ἤξεύρω ἐγὼ ἀναπόφευκτον! Ἐξεύρω μόνον ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ λόγον δι' ὅ,τι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἐμένα, τὸν Μιλτιάδην Καραπούλου, ἀξιωματικὸν τοῦ πυροβολικοῦ!

Ὁ Ροδόλφος ἀνεκάθισεν εἰς τὸ στρώμα του καὶ ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ:

— Τί εἶπε, Κύριε Τελάχα; Εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἡ ἀδελφὴ σου;

Ὁ Κος Τελάχας ἔνευσε καταφατικῶς, ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐβλεπεν ἀγρίως, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ περὶ τίνος ὁ λόγος.

— Ἐπικινδύνως;

— Καθὼς φαίνεται.

— ὦ θεὸ μου! Τί ἐλκενὸς ἄνθρωπος εἶμαι! Εἰπῆτε μου παρακαλῶ ὅτι ἂν γείνη καλὰ καὶ θελήσῃ νὰ μὲ συγχωρήσῃ, θὰ ἐκπληρώσω εὐχαρίστως τὴν ὑπόσχεσίν μου. Εἰπῆτε μου ὅτι ἂν παρήτησα τὴν Ἀνδρομάχην τὸ ἔκαμα διότι μ' ἐκυρίευσεν ἄλλο αἰσθημα καὶ δὲν ἐθεωροῦμην πλέον ἄξιός της, καὶ ὅτι ἕνας θεὸς τὸ εἰξεύρει πόσον ὑπέφερα διὰ τοῦτο!

Ὁ Μιλτιάδης ἐκύτταζε πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλον, μ' ἐκφράσιν ὀργῆς καὶ περιφρονησεως πρὸς τὸν ἀσθενῆ.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἀγρίως.

Ὁ Τελάχας ἐξηγήσας λέξιν πρὸς λέξιν ὅσα εἶπεν. Ἀντὶ νὰ τὸν καταπραύνη, ἡ πρότασις τοῦ Ροδόλφου ἐράνη ὡς ὕβρις νέα εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ἡ ἐξαψὶς του ἐκορυφώθη. Ἦνοιξε τὰ χεῖλη

διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ἀλλ' αἱ λέξεις δὲν ἤρχοντο. Ἐκαμὲ ἐξω φρενῶν ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλίνην, ἐγράπισε τὸν Ροδόλφον κατὰ πρόσωπον, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν.

Ἡ βαρωνίς ἔπεσεν ὡς λιπθύμνος εἰς ἕν καθίσμα.

— Ἄ! πρέπει νὰ γείνω γρήγορα καλὰ! εἶπεν ὑποκώφως ὁ Ροδόλφος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀγγυρόπουλος καὶ ὁ ποιητὴς ἦλθον εἰς ἐπίσκεψίν του. Εἶχε γείνει γνωστὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι παρεκτός τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν ὁ Ροδόλφος ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν, ἔλαβε καὶ ράπισμα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν. Ἡ θέσις αὐτῆ τῶν πραγμάτων ἐπροξέτεινε σατανικὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν Ἀγγυρόπουλον. Τὸ κατ' αὐτόν, ἦτο πρόθυμος νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἡρώϊδα ἅμα ἐπανέλθουσαν μὲ τὴν υἱεὶάν καὶ τὰ λογικά της. Ἦτο ἀποφασισμένος νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἀνδρομάχην τὴν χεῖρα, τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν καρδίαν του—ὅσην δηλαδὴ εἶχε. Δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ περὶ τὴν νύμφην σκάνδαλον. Ἀπ' ἐναντίας, τὸν εἴλκυε ὅσος κρότος ἔγεινε περὶ αὐτῆς καὶ ὁ ρωμαντικὸς πέπλος ὁ ὁποῖος τὴν περιέβαλε, ἔστω καὶ ἂν ὁ πέπλος ἐκκληιδώθη ἀπὸ πυρίτιδα καὶ αἶμα. Μάλιστα αἱ κηλίδες αὐταὶ ἐπηρῶζαν τὸ γόητρον.

— Λοιπὸν, φίλτατε, εἶπε καθίσας πλησίον τῆς κλίνης καὶ στηλώσας τὸ monocle εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὸν δυστυχεῆ ἥρωα τοῦ δράματος. Πῶς τὰ πηγαίνεις; Δὲν ἦτο πολὺ τρυφερός ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς τῆς Κυρίας Ἀνδρομάχης. Πῶς αἰσθάνεσαι;

Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποιητὴν.

— Καθὼς ὁ Ἐνδυμίων ἀφοῦ τὸν παρήτησεν ἢ Ἄρτεμις, ὑπέλαβεν ὁ ποιητὴς.

— Τί ἐπαθεν ὁ Ἐνδυμίων; Δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν μυθολογίαν. Εἰπέ μου. Ἡ ζωὴ εἶναι διαρκὲς μάθημα. Αἶ, Ἐρενστάιν;

— Καὶ ἡ ζωὴ βαρετὴ καὶ τὸ μάθημα ἄλλο τόσο, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ροδόλφος.

— Πῶς τὸ λέγεις αὐτό, φίλε μου; Τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται συζήτησιν καὶ ὁ φίλος μας Κύριος Μιχαηλόπουλος, ἂν τοῦ δώσῃς καιρὸν, ἔμπορεῖ μάλιστα νὰ σοῦ τὸ καταστρώσῃ εἰς στίχους.

— Περιττόν. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ποίησιν.

— Καθὼς ὑπάρχουν καὶ βρέφη νὰ μὴ ἀγαποῦν τὸ γάλα.

— Ἄκουσε, Ἀγγυρόπουλε, ἔχω ἄλλα σοβαρώτερα πρᾶγματα εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ δὲν μοῦ μένει ὄρεξις διὰ τὰς ἀστειότητάς σου.

— Ἄς τὸ γυρίσωμεν εἰς τὰ σπουδαῖα λοιπὸν. Ἐπιτρέπεται εἰς ἕνα ζεματισμένον ἀντεραστὴν νὰ ζητήσῃ νέα τῆς ποτὲ φίλης του;

— Κύριε Ἀγγυρόπουλε, ἂν δὲν ἔχετε σεῖς ἀνατροπὴν, ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἄλλοι ἴσως τὴν ἔχουν!

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐσφύριζε εἰς ἐκφράσιν θαυ-

μασμοῦ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ μειδιάμα του.

— Ὑποθέτω, Ἐρενστάιν, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦμαι καὶ ἄλλην πρόκλησιν . . .

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε, καὶ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅλα τὴν παρουσίαν σας!

— Παρακαλητὰ τοῦ πυρετοῦ, Μιχαηλόπουλε; Ὁ ποιητὴς δὲν ἀπεκρίθη.

— Νὰ ἴδῶ τὸν σφυγμὸν σας, Κύριε Ἐνδυμίων;

— Νὰ μὲ κἀμπε τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος περιφρονητικῶς. Καὶ ἂν ἔχετε ὄρεξιν, Κύριε Ἀγγυρόπουλε, ἅμα τελειώσω μὲ τὸν Κύριον Καραπούλου, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τῶν φίλων σας, ἂν ἀγαποῦν, ἐπρόσθεσε στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποιητὴν.

— Καὶ εἰς τὰς διαταγὰς ὄλων τῶν μνηστήρων τῆς Κυρίας Ἰναρίμης, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος, ἀποσυρόμενος.

Τὸ πάθος τῆς ὀργῆς εἶναι ἰσχυρότερον ἐνίστη τοῦ πάθους τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Ροδόλφου νὰ ἐγερθῆ τῆς κλίνης, ἐπέσπευσε τὴν ἀνάρρωσίν του. Μίαν ψυχρὰν πρωίαν τοῦ Νοεμβρίου συννητήθη μὲ τὸν Μιλτιάδην πρὸς τὰ ὀπισθεν τοῦ Λυκαβητοῦ. Ἐκεῖνος εἶχεν ὡς μάρτυρα τὸν πιστὸν του Κον Ἀδάμ, ὁ δὲ Ροδόλφος τὸν Γάλλον ὑποκόμητα. Ὁ Ροδόλφος ἐπλήγωσεν ἔλαφρως τὸν Μιλτιάδην καὶ οἱ μάρτυρες ἀπεφάνθησαν ὅτι ἱκανοποιήθη οὕτω ἡ τιμὴ ἀμφοτέρων.

Ἐνῶ ὁ Ροδόλφος μὲ τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας καὶ ταπεινώσεως ἐπέστρεφεν εἰς Γαλλίαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Φωτεινῆς, ὁ Ἀγγυρόπουλος προώδευε βαθμηδὸν πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἡ δυστυχὴς Ἀνδρομάχη ἐζήτηε καταρῦγιν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐντροπὴν της καὶ νὰ φύγῃ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Συμφιλιάσεις καὶ ὑποξέσεις.

Εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού δύο κύριοι, ἐρχόμενοι εἰς ἀντιθέτων διευθύνσεων καὶ μὴ βλέποντες καὶ οἱ δύο ἑμπρὸς τῶν, συγκρούονται αἶφνης, ἐναγκαλιζονται ἀλλήλους χάριν ἀμοιβαίας προσυλάξεως, καὶ ἀναγνωρίζονται ὀπισθοχωροῦν διὰ μιᾶς καὶ οἱ δύο, μὲ βλέμματα θυμωμένα.

— Αἶ, Κωνσταντίνε, λέγει ἐπὶ τέλους δειλῶς ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο.

— Αἶ, Σταῦρε, λέγει ὁ ἄλλος καταπραυνόμενος.

— Δὸς τὸ χέρι σου, εἶπε μετὰ τινα διακοπὴν ὁ Σταῦρος, προτείνων τὴν δεξιάν. Περσασμένα ξεγασμένα. Ἐγὼ δὲν ἔχω μέσα μου κακίαν ἐναντίον σου.

— Οὐτ' ἐγὼ, εἶπε ὁ Κωνσταντίνος, προτείνων καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα.

— Αἶ, ἀδελφέ, — ἀνεφώνησεν ὁ Σταῦρος, λαμ-

βάνων τὸν βραχίονα τοῦ ἀρχαίου τοῦ φίλου καὶ σύρων αὐτὸν πρὸς τὴν πλατείαν Συντάγματος, — θάρρῶ πῶς εἶναι οἱ παλαιοὶ μας καιροὶ πάλιν.

Ὁ ἐνδοξὸς Μιλτιάδης διερχόμενος τὴν πλατείαν, τοὺς εἶδε, τοὺς ἐχειρήτισε μακρόθεν καὶ, πλησιάσας, τοὺς ἐσπρίγξε τὰς χεῖρας, ἐθώπευσε προστατευτικῶς τοὺς ὤμους των, καὶ οἱ ζωηροὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐγέλων προδίδοντες τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἡρωικῆς συναντήσεως τῶν ἤδη συμριλιωθέντων ἀντιπάλων.

— Τί χάχας, εἶπεν ὁ Σταῦρος, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὁ ἀξιωματικὸς.

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθισαν ἐκεῖ εἰς ἕν κερνεῖον, ἐζήτησαν κερὸν καὶ ἤναψαν τὰ σιγαρέτα των.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι ἐμπιστευτικῶς, εἶπεν ὁ Σταῦρος μὲ ὕψος μυστηριώδους. Ὁ Οἰδᾶς εἶναι ἐξώλης καὶ προώλης. Τὸ ἤξεύρω, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ιδέα σου ἀνεκάθεν, καὶ εἶχες δίκαιον.

— Τὸ ἀνεκάλυψες ἐπὶ τέλους;

— Ἡπατήθην, ἀδελφέ. Τὸ ἐπλήρωσα ὁμῶς ἀκριβᾶ. Μ' ἐζημίωσε πολὺ ἡ σχέσις μου μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἔχει καὶ ἡ ὑπομονὴ μου τὰ ὄριά της.

— Τί σοῦ ἔκαμε;

— Πολλὰ καὶ διάφορα. Ἐφέρθη αἰσχρῶς πρὸς ἐμέ, πρὸς σέ, πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου! Θὰ τὸν ἐκθέσω. Μοῦ ὑπεσχέθη ὑποτροφίαν διὰ τὸν υἱόν μου, καὶ τί δὲν μοῦ ὑπεσχέθη, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε! Δὲν ἔπρεπε εἰς ἀρχῆς νὰ σὲ παραιτήσω καὶ νὰ τὸν πλησιάσω ἐκείνον. Τί νὰ σοῦ κἀμῶ; Ἐνόμισα ὅτι μὲ τὰ πλοῦτή του θὰ ἤμπορεῖ νὰ γείνη χρήσιμος. Κάποτε νομίζει κανεὶς ὅτι ἤνυρε τὸν δρόμον του καὶ ἔπειτα εὐρίσκει ὅτι τὴν ἐπαθε.

— Δὲν λέγω τίποτε τώρα, ἀφοῦ εἶδες μόνος σου τὸ λάθος σου. Λοιπὸν, τώρα ἐτελείωσε;

— Ἐτελείωσε! Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα μου νὰ τοῦ τὰ πληρώσω. Ἐὰν ἔχῃς ὄρεξιν νὰ ἐξοφλήσῃς καὶ σὺ τοὺς παλαιούς λογαριασμούς μαζὶ του, συνεννοοῦμεθα. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶχα τίποτε νὰ κἀμῶ ἐγὼ μ' ἐκεῖνο τὸ αἰσχρὸν ἄρθρον εἰς τὸν «Νέον Ἀρχιλοχον» περὶ τῆς Ἰναρίμης. Τί δὲν τοῦ εἶπα τότε;

— Τί; ὁ Οἰδᾶς! Διατί τὸ ἐγράψες, Σταῦρε;

— Ἐμαθε τὰ περὶ τοῦ Τούρκου, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος τὸν εἰρωνεύθη ὅτι κοπιᾶζει εἰς μάτην, τοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κόσμος θελᾷ μαζὶ του, τὸ ἐνόησε καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν τὸν θέλει ἡ νέα, καὶ ἀπὸ τὸ κακὸν του ἠθέλησε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ καὶ νὰ διασύρῃ τὸ ὄνομά της.

— ὦ! τὸν ἀσυνείδητον, τὸν ἀχρεῖτον, ἀνέκραξε ὁ Κωνσταντίνος ἀνάπτων.

— Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Τῆνον, — δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Ὁ Κωνσταντίνος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἐκεῖνος δὲ εὐρίσκειται ἐδῶ. Ἀνεπετρώθησαν, ὑποθέτω, αἱ ἐλπίδες του.

πιθανῶς τῶν ἐκ τῆς κρήνης ὑδάτων εἰς τὴν ἐγγὺς διερχομένην μεγάλην τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ ὑπόνοιαν.

Τοιοῦτοτρόπως διασφραδίζονται νῦν κατὰ μικρὸν πάντα τὰ σκοτεινὰ τοῦ ζητήματος μέρη. Καί τὰ μὲν περιγραφέντα εὐρήματα αἴρουν πᾶσαν ἀμφισβόλιον περὶ τῆς σημασίας τοῦ μέχρις ἐνταῦθα καθήκοντος μεγάλου ὑδραγωγείου· τὰ δὲ διακριθέντα πλέον βωμικῆς καὶ παλαιοῦς ἐλληνικῆς ἐποχῆς ἔργα δεικνύουσι πῶς τὰ τελευταῖα ταῦτα πρέπει ν' ἀναζητησώμεν. Ἐν πρὸς ἐν πλέον τὰ πράγματα διευκρινίζονται. Καὶ ἀκόμη μὲν δὲν ἐξήλθεν εἰς φῶς λεοντοκρονόν τι ἢ τοιαῦτον ὀρθαλισμοσύνες σημείων τοῦ κατασκευάσματος τῶν Παιιστοκρατιδῶν, ἀλλ' ἡ ΚΡΗΝΗ, εἰς ἣν τὸ παρκαίμενον μέγα καὶ λαμπρὸν ὑδραγωγεῖον ἔφερε τὸ ὕδωρ, ἔκειτο ἀκριδῶς ἐνταῦθα, οἰαδῆποτε δὲ τις καὶ ἂν ἀποδειχθῆ αὕτη, θὰ εἶνε πάντοτε ἡ ζητούμενη ἀρχαία ἐκείνη, ἣν τυραννικὴ φιλοδοξία καὶ μεγαλοπραγμοσύνη ἐδώρισεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ ἀρχαίου ἀνδρῶν ἄσπεως.

ΓΕΩΡΓ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀξιανόγνωστα ἐκ Γαλλικῶν περιοδικῶν:

Πῶς θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου ὑπὸ C. Flammarion (L' Astronomie)—Ἡ θεωρία τοῦ ὕπνου ὑπὸ E. Young (Revue Suisse)—Ρενάν ὑπὸ Mgr d' Hulst (Le Correspondant, 25 86p.)—Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ σύγχρονος τέχνη ὑπὸ G. Derapas (ἡμ.)—Τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ὑπὸ de Mouy (ἡμ. 10 Ν6p.)—Ἡ ἀποθέσις τοῦ Ρενάν ὑπὸ Père Delaporte (Etudes Religieuses)—Ἡ παροῦσα κατάστασις τοῦ νομισματικῶν ζητήματος ὑπὸ G. François (Journal des Economistes)—Ἡ Παιισμῶσις ὑπὸ A. Franck (Journal des Savants 86p.)—Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Μυκηναίων ὑπὸ G. Perrot (ἡμ.)—Οἱ ἀρχαῖοι πάπυροι καὶ τὰ ἐλληνικὰ χειρόγραφα ὑπὸ H. Weil (ἡμ.)—Ἡ σκηνοθετικὴ ὑπὸ L. Leloir (Revue d' Art dramatique, 5 Ν6p.)—Παῦλος Βουρζὲ ὑπὸ R. Doumie (Revue Bleue, 29 86p.)—Τέννυσον ὑπὸ τῆς Καρ Darmesteter (ἡμ. 12 Ν6p.)—Ἐδγάρδος Κινὲ ὑπὸ E. Faguet (Revue des deux Mondes, 1 Ν6p.)—Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Βουρζὲ ὑπὸ F. Brunetiere (ἡμ.)—Ρενάν ὑπὸ M. de Vogüé (ἡμ. 15 Ν6p.)—Ὁ Σατωβριάνδος καὶ αἱ ἐσωμένει του ὑπὸ A. Albalat (Nouvelle Revue, 1 Ν6p.)—Μαυρίκιος Βαρρὲς ὑπὸ L. Daudet (ἡμ.)—Αἱ διαφοραὶ μορφῶν τοῦ χαρακτῆρος ὑπὸ T. Ribot (Revue Philosophique)—Ἡ στρατιωτικὴ ἱατρικὴ ὑπὸ A. A. Corlieu (Revue Scientifique, 29 86p.)—Αἱ διαστάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὑπὸ P. Richer (ἡμ.)—Ἡ ἐμβρυογένεσις τῆς γλώσσης ὑπὸ A. Lefèvre (ἡμ. 12 Ν6p.)—Ἡ ἱστορία τῆς χειρουργικῆς ὑπὸ A. Richet (ἡμ. 19 Ν6p.)

Ἐκ Γερμανικῶν:

Τὰ φιλοσοφικὰ δράματα τοῦ Ρενάν ὑπὸ F. Mautner (Magazin für Literatur 19 Ν6p.)—Οἱ Τυγούζες ἀπὸ τοῦ H' αἰῶνος ὑπὸ Shmidt (Nord und Süd)—Λεονόρα φὸν Έστε ὑπὸ H. Grimm (Deutsche Rundschau).

Ἐξ Ἀγγλικῶν:

Τὸ ζήτημα τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας ὑπὸ W. Mather (Contemporary Review)—Ἐρνέστος Ρενάν ὑπὸ G. Monod (ἡμ.)—Ὁ Γκαίτε ὡς ὑπουργὸς ὑπὸ H. Nevinson (ἡμ.)—Βερμανικὰ ἤθη ὑπὸ H. Ch. Moore (Fortnightly Review)—Τί γνωρίζομεν περὶ τοῦ Ἄραως ὑπὸ E. Holden (Forum)—Αἱ περὶ ἀγωγῆς θεωρίαι τοῦ Ρουσσῶ ὑπὸ A. Street (Macmillian's Magazine)—Ὁ θάνατος τοῦ Τέννυσον ὑπὸ C. Ainger (ἡμ.)—Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ συντάγματος ὑπὸ Salisbury (National Review)—Ὁ Ρενάν καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ὑπὸ R. G. Ingeroll (North American Review)—Ρενάν ὑπὸ Fr. Pollock (Nineteenth Century)—Μελέτη τῶν ὄνειρων ὑπὸ T. Greenwood (New Review).

Ἐξ Ἰταλικῶν:

Ρενάν ὑπὸ C. Cesareo (Nuova Antologia)—Μία ἀνακάλυψις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ O. Marnechi (ἡμ.)—Περὶ τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ πρίγκηπος τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ A. Gubernatis (Natura ed Arte).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἴατρὸς: Νὰ τρῶς μέτρια, νὰ πίνης ὀλίγον, νὰ μένης τὸ βράδυ στὸ σπίτι, νὰ μὴν καπνίζης καὶ νὰ κάνης περιπάτους καὶ γυμναστικὴν τακτικὰ.

Πελάτης: Σὺν εἶνε νὰ κάνω ὅλα αὐτὰ, γιατίρὲ μου, τί μοῦ χρειάζεται ἡ ἐξοχότης σου;

Φίλος ἐπισκέπτεται φίλον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ τοῦ δανείσῃ ἓν βιβλίον.

— Δὲν δανείζω, φίλε μου, κατ' ἀρχήν, βιβλία.

— Μὰ σ' ἐμένα τώρα; ...

— Γιατί τάχα; ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου; Τόσον τὸ χειρότερον τὸ ξέρω ἐκ πείρας αὐτό. Ὅλη ἡ βιβλιοθήκη μου εἶνε καμωμένη ἀπὸ βιβλία ποῦ δανείσθηκα ἀπὸ φίλους μου κ' ἐγώ.

Εἰς κύκλον συναναστροφῆς νεαρῶς διπλωμάτης ἐγκαυχώμενος λέγει:

— Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐννοῶ τί συλλογίζονται οἱ ἄλλοι γιὰ μένα.

Καὶ μία κυρία ἀπαντᾷ πονηρῶς:

— Μὰ αὐτὸ θὰ σὰς εἶνε κάποτε πολὺ δυσάρεστον.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἦτο παραδρομὴ προφανῆς, κόριτε Ἐπικοιτά. Ἠθέλομεν νὰ εἰπώμεν θεϊῶδες ὄζυ. Ἄλλως τὸ θεϊκὸν ὄζυ δὲν εἶνε ἀέριον, ἀλλὰ ὑγρὸν.

Ἐν νοστιμώτερον τοῦ ἰδικοῦ σας, φίλτατε Μ. ἀνακινεῖ ὁ ἐν Παιροικίᾳ ἀνταποκριτὴς τῶν Καθῶν. Ἐν παρελθούσῃ Πέμπτην, γράφει, ἀφίκετο ἐνταῦθα τηλεγράφημα ἐκ Κόμης, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὴν κυρίαν Αἰκατερίνην Γ. Μάρτα. Τί νομίζετε συνέθη; Τὸ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

ὄνομα μετεβλήθη εἰς Αἰκατερίνην Γ. Μάρτα Πάρες, τὸ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ διαλαμβανόμενον ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, μετεβλήθη εἰς ἑκατομύριον μετὰ δραχμῶν! Εἰς ἐπίμετρον δὲ, τὸ οὕτω κωμικῶς διεστραμμένον τηλεγράφημα ἐπεδόθη μετὰ 20 ὥρας ἀπὸ τῆς ἀφίσεώς του».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικὰ

Τῆ προπαραελθούσῃ Τετάρτῃ ὥρα 2 1/2 μ.μ. ἐγένετο ἡ πρώτη κατὰ τὴν ἐρετηνὴν περίοδον δημοσίᾳ συνεδρίασις τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, παρισταμένους πολυαριθμοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ ἀκροατηρίου ἐξ ἀρχαιολόγων καὶ φιλομαθῶν, ἐνοίς καὶ πολλὰ μέλη τοῦ διπλωματικῶν σώματος. Λαθῶν τὸν λόγον κατὰ πρῶτον ὁ διαπρεπὴς διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Homolle διελάθε διὰ βραχέων ἐν γένει περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐργασιῶν τῶν ἐταίρων τῆς σχολῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ ἐλληνικῇ Ἀνατολῇ ἐνδιαιτηθείας ἰδίως περὶ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Joubin ἐν Στρατῷ τῆς Ἀκαρνανικῆς ἐπιχειρηθεῖσαν ἀνασκαφὴν, καθ' ἣν ἐκτός τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἀξιολογητάτων ἐρείπιων ἀρχαίου ναοῦ ἀνευρέθη καὶ ἡ μόνη μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθεῖσα ἀρχαῖα ἐπιγραφή ἐν γνησίᾳ ἀκαρνανικῇ διαλέκτῳ. Ἀκολουθῶς ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πρὸ μικροῦ ἀρχαίων μεγάλων ἀνασκαφῶν, ἃς διευθύνει αὐτὸς ὁ κ. Homolle συμβουθεύσας ἔχων τὸν κ. Couvre καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Conver, ἐκφράσας ἐπαπειλημένως δι' εὐγλωττων λόγων θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν καὶ πᾶσας τὰς μετ' αὐτοῦ συνεργασθείσας ἀρχάς, δι' ἣν παρέσχον αὐτῷ πρόθυμον συνδρομὴν. Διεξήλθεν ἀπαντῶσα τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἣτις πολλὰκις προσέκρουσε πρὸς ἀνιὰρὰ προσκόμματα καὶ ἐν τῇ Γαλλικῇ βουλῇ καὶ πολλῶν μάλλον ἐν αὐτοῖς τοῖς Δελφοῖς κατὰ τὴν ἀπαλοτριώσιν τῶν οἰκίων καὶ γη-

πέδων τοῦ σημερινοῦ χωρίου καὶ τὸν ἀλλαγῶν μετακισμῶν τῶν κατοίκων, ὧν αἱ προλήψεις καὶ ἡ πλεονεξία ἀπέριους παρενέβαλον δυσχερείας δις καὶ ἐκρηξίν ἀληθοῦς στάσεως ἐπαπειλησάσας. Εὐτυχῶς ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ εἰς τὸ ἔργον ἀφοσίωσις τοῦ κ. Homolle θεόντως ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν ἀρχῶν ὑποστηριζομένου ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐξομαλύνῃ πᾶσας τὰς διαφορὰς καὶ νὰ παραδοθῇ ὁ γῶρος τοῦ περιουμένου ἱεροῦ ἐλευθερος πρὸς ἀνασκαφὴν, κατόρθωμα δι' ὃ πολλὰς χάριτας θὰ ὀφείλῃ τῷ κ. Homolle καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἰδίᾳ. Αἱ μετὰ τὴν ἐξομαλύνσιν τῶν πρὸς τοὺς ἐγγχώριους διαφορῶν ἐργασίαι ἦσαν κυρίως προκαταρκτικαί, ὧν ἡ σπουδαιότερα ἦτο ἡ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κατωφερείας ἱκανῶς δυσχερῆς κατασκευὴ σιδηροδρόμου πρὸς ἀποκομιδὴν τῶν χωματῶν. Ἐναρξίς τῆς ἀνασκαφῆς ἐγένετο ἐπὶ γῶρου μικρὰς ἐλπίδας ἀνευρέσεως σπουδαίων εὐρημάτων παρόντος καὶ ἐν μέρει ἤδη πρότερον ἐξηρευνημένου ὑπὸ τοῦ O. Müller, τοῦ Foucart καὶ τοῦ Hausoullier, τοῦτο δὲ καὶ ἵνα ἡ νέα ἀνασκαφὴ συνεχίσῃ τὰς προηγουμένας καὶ διότι διὰ τοῦ μέρους τούτου διήρητο ἡ ἱερά ὁδός, ἣν ἠκολούθησεν ὁ Παισάνιας, οὗ ἡ περιγραφή θὰ εἶνε ὁ κυριώτατος ὁδηγὸς τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης. Ἀνευρέθησαν δὲ μέχρι τοῦδε ἐρείπια δύο οἰκοδομημάτων, ὧν τὸ ἕτερον κυκλικόν, πληθὺς ἀρχιτεκτονικῶν τεμαχίων λιθίνων καὶ πηλίνων ὁμοίων τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἱκανῶς ἀριθμῶς ἀξιολογητάτων ἐπιγραφῶν. Γλυπτὰ εὐρέθησαν ὀλίγα καὶ ὄχι πολὺ σπουδαία. Ἐν τέλει δὲ ὁ κ. Homolle ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι προϊούσης τῆς ἀνασκαφῆς θὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς πλείονα καὶ σπουδαιότερα εὐρήματα, ἀφού μάλιστα γνωστὸν εἶνε ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν κατὰ τὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἦτο ἀπηλλαγμένον τῆς φθοροποιῦ γειτοναίας μεγάλων συνοικισμῶν ἢ μοναστηρίων. Μετ' αὐτὸν ὁ ἐταίρος τῆς σχολῆς κ. Chamonard ἀπήγγειλεν ἀξιολογὸν ἀνάγνωσμα περὶ τινος μικροασιατικοῦ ἐπὶ βράχῳ ἀναγλύφου ἀνατολικῆς τέχνης.

Φιλολογικὰ

Μεταξὺ τῶν κριτικῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσιν αἱ μάλλον ἀντίθετοι γνώμαι περὶ τοῦ νέου δράματος τοῦ Παύλου Ἐρβιέ, ἐπιγραφόμενον «τὰ Λόγια μένον». Ὁ Σαρκαὶ τὸ θεωρεῖ ἀνιάρων καὶ ἀνοῦσιον, ἀνάξιον τοῦ συγγραφέως τόσων ὠραίων διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων. Ἀπεναντίας τὸ ὑπερκραθεῖται ὁ Ἰούλιος Λεμαίτρ, ὀλίγοι δὲ κριτικοὶ τάσσονται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὀγκῶδες σύγγραμμα τοῦ κ. I. Ψυχῆρῃ ἐπιγραφόμενον Etudes de Philologie Neo-grecque μακρότερος λόγος περὶ τοῦ ἔργου τούτου θὰ γείνη προσεχῶς ἐν τῇ Ἔστῃ.

Ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἀνθεα» ἐξεδόθη ἐσχάτως ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, τοῦ ὁποῦ ἡ μὲν συγγραφεὺς εἶνε ρωσίστις ὑπανδρευθεῖσα Ἕλληνα, ἡ κυρία Καικιλία Κασσαβέτη, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἑλληνικὴ, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες τὸ κρίνουσιν εὐμενέστατα.

Ἐτελεύτησεν ἐσχάτως πλήρης ἡ μερῶν ὁ περιώνυμος ἀρχαιολόγος Οὐδέσερος, ἀπὸ πεντηκονταετίας καθηγητῆς τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γοτtingης, πάμπολλα δὲ γράψας περὶ ἀρχαιολογικῶν πραγμάτων, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐπισημνωτικὰ

Ὁ κ. Κελέν διευθυντὴς τοῦ Ἄσπερο-

σκοπείου τῆς Ἀνζέρης, ἀνεύρε νέον νόμον μετεωρολογικόν, ἀφορῶντα εἰς τὴν κίνησιν τοῦ ἀνέμου. Κατὰ τὸν κ. Κελέν, ὁ ἀνεμος διατρέγει ἀντιθέτως κατὰ τὸ ἕαρ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν rhumb (rhumb καλεῖται ἕκαστον δεκαεξαετημόριον τοῦ κύκλου τοῦ ἀνεμοδείκτου) τὸ ὅποιον διέτρεξε κατ' εὐθείαν τὸν χειμῶνα, τῆς αὐτῆς σχέσεως ὑπογούσης μεταξύ φθινοπώρου καὶ θέρος. Ὁ νόμος οὗτος βασιζόμενος ἐπὶ τετραετῶν παρατηρήσεων, γενομένων ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ ὑπὸ τοῦ κ. Κελέν, πρόκειται ἤδη νὰ κυρωθῇ καὶ ὑπὸ ἄλλων προγενεστέρων, γενομένων ἀλλαγῶν, εἶνε δὲ βαρυσήμαντος διὰ τὴν μετεωρολογίαν.

— Ἐν τῇ ἐν Παρισίσις Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ κ. Σλέσιγκ ἀνακοινεῖ τὰ πειράματά του ἐπὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ οὐγόνου μεταξύ τῶν φυτῶν καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἐπειραματίσθη ἐσχάτως ἐντὸς ἀγγείου κλειστοῦ, δι' οὗ ἐδυνήθη νὰ παρακολουθῆσθαι ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ φυτοῦ. Εὗρεν ὅτι ἡ σχέση μετὰ τοῦ ὕγκου τοῦ οὐγόνου τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς ὄγκον ἀνθρακικοῦ ὀξέος ὀρισμένου, καὶ τοῦ ὕγκου τοῦ οὐγόνου τοῦ ἀναδιδομένου ἐκ τοῦ φυτοῦ, εἶνε μικροτέρα τοῦ 1. Συνέπεραν δὲ ὅτι μέρος τοῦ οὐγόνου τούτου προέρχεται ἐκ τῶν νιτροπῶν λιπαμάτων τοῦ φυτοῦ.

— Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Βιέννῃ ὁ περίφημος γερμανὸς ἠλεκτρολόγος Σήμενς, ὁ ὅσος ἐπενεργῶν βελτιώσεως διὰ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων του ἐφευρέσεων εἰς τὴν τηλεγραφίαν, εἰς τὰς ἐφαρμογὰς τῆς γαλιβανοπλαστικῆς κτλ. Ὁ δόκτωρ Βέρνερ φὸν Σήμενς ἐγεννήθη ἐν Leuthe παρὰ τὸ Ἀνοδόβερν τῇ 31 Δεκεμβρίου 1816.

— Ἐν τῷ φυσιογνωστικῷ τμήματι τοῦ Παρνασσῶ ὁ κ. Θ. Κελδράγγ, ἕκαμεν ἐσχάτως λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλωσσίδος. Κατὰ τὸν σοφὸν βοτανικὸν ἔγει μὲν αὕτη τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γλωσσίδος τῆς περιμεσογείου χώρας, εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ κατατάσσεται ἐν τῇ φυτικῇ γεωγραφίᾳ, παρουσιάζονται ὅμοις ἐν αὐτῇ γένη καὶ εἶδη τινά, ἴδια τῆς ἀνατολῆς, ἣ ἔγοντα ἐν αὐτῇ τοῖς συγγενέουσιν αὐτοῖς τύποις, ἐλλείποντα δὲ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης· ἄλλοι δὲ τύποι κοινὸι ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἐλλείπουσιν ἐντελῶς ἢ μολίς δι' ὀλιγίστων εἰδῶν ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλωσσίδι. Κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους καὶ ἰδίως κατὰ τὸ ὑπερθαλάσσιον ὕψος διακρίνονται καθέτως τρεῖς κύριαι ζώναι τῆς ἑλληνικῆς γλωσσίδος, ὧν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς βλάστησεως οὐσιωδῶς διαφέρουσιν ἀπ' ἄλλῃλων ἤτοι α') ἡ παραλίαι καὶ πεδινὴ ζώνη ἀπὸ τοῦ παραθαλάσσιου μέχρι 500-700 μέτρων ὑπερθαλάσσιου ὕψους· β') ἡ ὄρεινὴ ἢ ὕψωδης ζώνη ἀπὸ ὕψους 500-700 μέτρων μέχρι 1400-1700 μέτρων· γ') ἡ ἄλπεια ἢ ὑπάλπειος ζώνη ἣ ἀνωθεν τῆς προηγουμένης μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν ὄρειων ἐκτεινομένη. Ἀνεφερα δὲ τὰ ἐν ταῖς ζώναις ταύταις φεόμενα φυτὰ καὶ εἶπεν ὅτι ὅλη ἡ ἔκτασις ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἑλληνικῆς γλωσσίδος ὑπὸ δασῶν καλυπτομένη ἀνέρχεται περίπου εἰς 820,000 ἑκταρία, ἤτοι ἐν τῇ Στερεῇ Ἑλλάδι 550,000, ἐν Πελοποννήσῳ 207,000 καὶ ἐν Εὐβοίᾳ 63,000. Κατὰ τὰ εἶδη δὲ τῶν δένδρων ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ἐλάχιστη ἀποτελεῖ τὰ 35⁰/₁₀₀, ἡ γαλιέπειος πεύκη 20⁰/₁₀₀ καὶ τὰ συλλοβόλα δένδρα, ἤτοι δοῦς, καστάνηκι καὶ ὄξυκι 15⁰/₁₀₀. Ἀφοῦ δὲ ὥρισεν περίπου τὸν

ἀριθμὸν τῶν εἰδῶν τῆς ἑλληνικῆς γλωσσίδος καὶ ἐξήρε τὰ κάλλη καὶ τὸν πλάυτον αὐτῆς, ἐμνημόνευσε τῶν μελετησάντων αὐτὴν, ὧν ἐξέχει ὁ πολὺς Βουσσιέ.

Θεατρικὰ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κομωιδιῶν ἕκαμεν ἑκαρῶν τῶν παραστάσεων του διὰ τῆς «Μερόπης» τοῦ κ. Βερναρδάκη ὁ θίασος «Ἀπόλλων» ἐν ᾧ πρωταγωνιστεῖ ἡ κυρία Λουλουδάκη, παλαιὰ ἠθοποιὸς ἀλλ' ἀγνωστος σχεδὸν εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

— Ἐν Παρισίσις ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐκ πνευμονίας ὁ δημοτικώτατος κωμικὸς Νουμάς, μόλις τεσσαρακοντούτης. Ὁ Νουμάς παρίστανεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Cluny, σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ βασιλεὺς τῶν οἰδηροδόμων

Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ὁ πρότινος ἀποθανὼν Ἀμερικανὸς Τζαίμ Γκούλδ, ὁ πλουσιώτατος ἀνὴρ τῆς ἡμετέρας ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν ἐκ πνευμονικῆς φθίσεως. Ὁ Γκούλδ ἦτο υἱὸς πτωχοῦ ἀγρότου, κατώρθωσε δὲ διὰ τῆς μαγαλοπρατεῦς ἐπιχειρηματικότητος του νὰ γείνη κύριος ὁλοκλήρῳ σιδηροδρομικῶν συμπλεγμάτων καὶ ἄλλα παντοειδῆ πλοῦτη ν' ἀποκτήσῃ συμπροσθέντα μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του εἰς 1,375,000,000 φραγκῶν ἐξ ὧν εἶγεν εἰσόδημα περὶ τὰ 70 ἑκατομ. κατ' ἔτος.

Ο ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Ἐκβάλλει ὀδόντας χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὸν παραμικρὸν πόνον... αὐτός.